Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 23

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

— Καμμιὰ καρδιά;
— Ὄχι, μικρέ μου, δὲν χρειάζομαι καινούργια. Ἐκείνη ποὺ μοῦδωσες πέρυσι βαστάει ἀκόμη.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον θὰ βροῦν νὰ ἀναγνῶσται ἕνα ἀριστουργηματάκι τοῦ Γκῶ ντὲ Μωπασσὰν τόσο λεπτογραμμένο, μὲ τόσον τρυφερὸν αἴσθημα, ὥστε μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν καλλιτέρων τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου. Ἐκεῖνο δὲ ποῦ μ' εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως εἶνε ὅτι κατώρθωσα νὰ τὸ συμπεριλάβω ὁλόκληρον σ' ἕνα φύλλ· χάρις εἰς τὸ σημαντικὸν ξαλάφρωμα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα, τὸ δελτίον κλπ. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσω ὅτι ἡ δημοσίευσις τοῦ «Ξυπνήματος» ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν δημοσιεύσεως σειρᾶς ἀριστο ργηματικῶν διηγημάτων, εἰνικῶς διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ μετάφρασιν τῶν ὁποίων ἐνισχύθη τὸ συντακτικὸν προσωπικὸν τῆς «Σφαίρας». Ὅσον διὰ τὴν ὑπόθεσιν Λανδοῦ ἀρκίζει νὰ γίνεται ἐκτάκτως καὶ διαρκῶς περισσότερον ἐνδιαφέρουσα, διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀκαβρίως τραγικοῦ τόνου ὁ ὁποῖος τὴν ρέπει, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν συνεχιζομένων ἀνακρίσεων ὅτι ὁ κακοῦργος πρωταγωνιστής της εἶνε ἕνας ἀληθινὰ δαιμόνιος ἄνθρωπος μὲ εὐφυΐαν καὶ μόρφωσιν σπανίαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φέρῃ διαρκῶς εἰς δύσκολον θέσιν τὴν γαλλικὴν ἀνακριτικὴν ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει ὑπόνοια ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κοινοῦ ἐγκλ ματ ιτίου, δολοφονοῦντος τὰ θύματά του δι' χρηματικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ περὶ ἑνὸς φρεν λήπτου σαδιστοῦ, παρεκλήθη ὁ συντάκτης μας ὁ εἰδικὸς παρακολουθῶν εἰς τὸν παρισι ὸν Τύπον τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν νὰ κάμῃ ἰδιαιτέραν μνείαν περὶ Σαδισμοῦ. Ἔργα τὴν ἔδω ἀνα αὐτὴν ἐνεκρίθησαν τῶν κ. κ. Ε. Ζουλίνου (τὸ ἕνα καὶ προγενεστέρως ἕνα εἶχεν ἐγκριθῇ), Κ. Βλάχου, Ν. Κονταράτου (ἕνα), Χ. Κονδύλη καὶ Π Δαπεργόλα (τὸ τελευταῖο, ἀναμφισβητήτως στὰ ἐπιγράμματα ἐπιτυγχάνει καλλίτερα, μολονότι δὲν προσέχει πολύ).

Τοῦ κ. Κυριακοπούλου θὰ ἐγκριθοῦν ἂν μὲ βεβαιώσῃ ὅτι εἶνε δικά του. Τοῦ κ. Σ. Τζαννῆ ἐξωπνότατα, δὲν θὰ ἔχουν ὅμως τὴν θέσιν των παρὰ ὅταν θὰ ἐανακοιώσωμεν τὴν ἐξωφρενικὴν ἐφημερίδα μας. Τῶν κ κ. Μ. Ρήγα καὶ Μίχη εἶνε ποὺ μεγάλα. Ὀλίγον ἄτεχνα καὶ μὲ διαφόρους ἄλλας ἐλλείψεις, ἰδίως δὲ ἀποσέκτα γραμμένα τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Ε. Λεμπέση, Ν. Μπαταγιάννη (ἐκφράζει μίαν πολὺ ἐπιτυχῆ καὶ αὐτοτελῆ ἔννοιαν, ἀλλὰ τὸ ἀδικεῖ ὀλίγον ὁ στίχος), Γ. Κατσώνη (τὸ ἔχουν τὰ ἀνεγνωσματάρια), Λ. Κορόζου (μὴ στέλλετε πολεμικά), Καρμινάτι, Ν. Βαλέρ καὶ Δοντιοῦ. Ὁ κ. Σώτης Μάρς πρέπει νὰ μὴ εἶνε ἀνυπόμονος. Τὸν κ. Ἡ. Παπαλιᾶν εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά του λόγια. Ὁ κ. Α. Σταθόπουλος ἀπὸ τὰς Καλάμας καλεῖται νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του ἐναντίου τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Γλυκύφθογγος Κύκνος συμπολίτου του, ὁ ὁποῖος, καθὼς μοῦ καταγγέλλει ὁ κ. Γλέζος, τοῦ οἰκειοποιήθη ἕνα ἐπίγραμμα. Τὴν Δεσποινίδα Ρ. ζαλίαν εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχει ὅμως δίκηο εἰς τὸ τελευταῖον της παράπονον. Ἡ «Σφαῖρα» ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἀσθενές ὅσον καὶ μὲ τὸ ἀσχημον φῦλον καὶ ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλὰς στήλας ποὺ ἐνδιαφέρουν τὰς γυναῖκας διαθέτει Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ εἰδικὸς διὰ τὰ «καλλυντικὰ» συνεργάτης μας κ. Milton ἐξηφανίσθη ἐοχάτως. Ὁπωσδήποτε πάντοτε φροντίζω νὰ ὑπάρχουν ζητήματα γυναικεῖα. Τὸν κ. Π. Κτενίδην ἐπίσης εὐχαριστῶ πολύ. Τῆς συγγραφέως αὐτῆς ἔχει μεταφράσῃ πολλὰ εἰς τὸ «Ἔθνος» ὁ συνεργάτης μας κ. Τρικογλίδης Δὲν θυμᾶμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἂν καὶ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔστειλε εἶνε μεταφρασμένο. Θὰ ρωτήσω καὶ τὸ ὁν εἰδοποιήσω. Ὀπωσδήποτε διὰ τὸ δημοσιεύσω ὄχι ἀμέσως τώρα, ἀργότερα—πρέπει νὰ τὸ ἔχω ὁλόκληρον, διότι εἶνε πράγματι ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς ἐκλεκτῆς Γαλλίδος λογογράφου.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐλήφθησαν τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ποιήματα διὰ τὸν Β'. Φιλολογικὸν διαγωνισμὸν ἐκ μέρους τῶν κ. κ. Ν. Ι. Μπαταγιάννη, Σ. Σιμονετάτου, Π. Μπισκήνη, Γ. Βασιλάκου, Α. Ἰωάννου, Μάχου, Ἡ. Θερινοῦ (εἶνε τὸ πραγματικόν του ὄνομα αὐτό ;) καὶ τῆς δίδος Σ. Πάνου.

PALATINI CODICIS : *Ἐπιγράμματα*

Ῥοδόκλεια, τὸ στεφανι αὐτό, π' ὄμορφα λουλουδίζει, σοῦ στέλνω, κι' εἶνέ το πλεχτὸ μὲ τα δικά μου χέρια, ῥοδαν καὶ κρίνων κλέκες κι ἄλικες ἀνημῶνες στολίζουν το, καὶ νάρκ σσος ἔγρος καὶ μενῆ-δες. Βάλε το κι ἀκοταδεχτη μαθε πια νὰ μην εἶσαι— ἀνθίζεις, μα θα μεραθῇς καὶ σὺ σὰν τὸ στεφάνι.

Μετάφρ. Ι. Σ. Δ.

Ἀθηναϊκὴ ζωὴ

TROTTEYSE

Διάβολε!... Νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ νεοελληνικὸν ἐλαφροκοσμικὸν λεξιλόγιον λέξις ταυτοσήμως ἀντίστοιχος πρὸς τὴν γαλλικὴν ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς τίτλος τοῦ παρόντος! Ἡ ἔλλειψις ἦρο σπουδαιοτάτη διὰ τὴν σημερινὴν Ἀθήνα, ἡ ὁποία, ὅπως πολὺ καλὰ γνωρίζετε, δὲν εἶνε ἡ Ἀθήνα ἡ προπολεμική. Μεγάλωσε, ἐξευρωπαΐσθη, ἀπέκτησε ὕψος ἀξιώσεις κοσμοπόλεως Φυσικὸν ἦταν ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν trotteuse της, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι πολὺ γρήγορα ἐνεκλιματίσθη καὶ ἐπολιτογραφήθη ὡς δοριστικὴ κάτοικος τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐφοπλιστῶν. Τῆς ἔλειπεν ὅμως τὸ ὄνομα. Πῶς νὰ τὴν ἔλεγαν; Trotteuse; Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνεχθοῦν τὴν ξενόφωνον αὐτὴν λέξιν οἱ κ. κ. νεόπλουτοι, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, αἰσθάνονται ἐκ φύσεως ἐπέχθειαν ὅτι μόνον πρὸς πᾶσαν ξένην γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ ἐὰν Ἑλληνικὴν ἀκούσῃ δι' ὃ καὶ δὲν ἔφθασαν οὔτε μέχρι τῆς πρώτης μικρῆς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἡ μόνη γλῶσσα τὴν ὁποίαν γνωρίζουν καὶ τοὺς ἀρέσει ὑπερβολικὰ εἶνε ἡ μοσχαρίσια, ἰδίως ὅταν εἶνεμαγειρευμένη ἐν εἴδει πατσᾶ μὲ σκορδοστούμπι. ὅπως τὴν ἐμαγείρευε δηλαδὴ ἡ μακαρίτισσα ἡ γιαγιά των.

Ἀλλὰ πῶς λοιπόν; Κοκκότα; Ἦταν πολὺ βαρύ, μάλιστα πολὺ τιμητικὸν διὰ τὰ θήλεα αὐτὰ ὀντάρια, τὰ ὁποῖα, μόλις ἀνεκάλυψαν ὅτι ἕνα ἠευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες καλὰ τεζαρισμένες κάνουν προκλητικὰ καὶ ὀὐο φουγνόξυλα ἀκόμη, ἤγουν τὰ πόδια των, διέθεσαν ὅλας τὰς οἰκονομίας των διὰ νὰ τὰς ἀποκτήσουν, ἐφόρεσαν ἕνα καπέλλο δῆθεν ἰδιότροπο καὶ ἁπλό, διότι δὲν εἶχαν ἄλλο, μετεποίησαν ἕνα παληὸ φόρεμα, ποὺ τοὺς ἐχάρισεν ἡ τέως κυρία των καὶ ἐπῆραν τοὺς δρόμους μὲ ἀξιωσεις Φρύνης καὶ Ἀλίδος. Ἀλλὰ πάντοτε ἀνωνύμως Εὐτυχῶς ἤλθαν ἡ φετεινὲς ἀποκρηὲς μέσα ἀπὸ τὴν τρέλλαν τῶν ὁποίων ἀνεπήδησε μία λέξις. Τὴν ἄκουσαν, ἀνεγνώρισαν εἰς τὴν αὐτὴν τὸ μόνον ὄνομα ποὺ τοὺς ἐταίριαζε καὶ ἀπὸ τότε εἰς αὐτὸ ἀκούουν πειθηνίως.

Παξιμαδοκλέφτρες, δηλαδὴ ἡ trotteuses τῆς συγχρόνου Ἀθήνας.

Κι' ἔτσι τὸ μὲν ὄνομα εὑρέθη, τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰσόδου των εἰς τὴν κοινωνίαν ἔγιναν ἐπισήμως, ἔλειπαν ὅμως οἱ πελάται.

Καὶ ἐξεστράτευσαν εἰς ἀναζήτησίν των.

Ὁ μακαρίτης ὁ λιογένης ἄλλοτε ὄχι μόνον ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἀλλὰ καὶ μὲ ἀναμμένον τὸν ἰστορικὸν φανὸν του δὲν κατώρθωνε νὰ εὕρῃ ἕνα ἄνθρωπον. Αὐτὲς κατορθώνουν νὰ βρίσκουν τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τοὺς χρειάζονται εἰς τὰ πεζοδρόμια ἐν πλήρει νυκτὶ καὶ πρὸ Θεοῦ!—χωρὶς φανόν Διότι τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἔχει τὴν κακὴν ἰδιότητα νὰ φωτίζῃ τὰ πρόσωπα, ἐνῷ αὐτὰ ἀκριβῶς εἶνε ποῦ προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν ὑπ' αὐστηρὸν ἰνκόνιτο, διὰ λόγους σεβασμοῦ τῆς δημοσίας καλαισθησίας καὶ διότι ὁ μάγιας ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἐπ' ἐσχάτων μὲ ἀγρίας διαθέσεις.

Προχθὲς τὸ βράδυ κατεβαίνοντας τὴν ὁδὸν Σταδίου διέκρινα εἰς τὸ σκότος μιὰ σιλουέττα. ἡ ὁποία μοῦ φάνηκε πῶς ἔμοιαζε καταπληκτικῶς τῆς πωλήσας ὑπηρετρίας μου Ρηνιῶς. Καὶ ἐφ' ὅσον τὴν ἐπλησίαζα τόσον ἡ ὁμοιότης ἐγίνετο μεγαλειτέρα.

—Ὦ, διάβολε, εἶπα μέσα μου, ἀκόμα καὶ ἡ Ρηνιώ, ἐκεῖνο τὸ ἀσουλούπωτο πλάσμα ἐξειλίχθη εἰς παξιμαδοκλέφταρ!

Καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ.

— Βρὲ Ρηνιώ, ἐσ' εἶσαι; τῆς εἶπα.

— Συν-γνώμεν, κύριε, κάνετε λάθον.

—Λάθον; Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς γνωρίζω καὶ τὴ φωνή σου.

— Σᾶς εἶπα ὅτι ἀπατεῖσθε.

— Ὥστε δὲν εἶσαι ἡ Ρηνιώ;

— Ὄχι, ἐμένα μὲ λένε δεσποινὶς Καίτη.

— Βρὲ κορίτσι μου, ἔλα στὰ συγκαλά σου. Σὲ θυμᾶμαι σοῦ λέω.... τόσο εὔκολα ξεχνᾶς ἐσὺ τ' ἀφεντικά σου; Δὲ θυμασαι ποῦ σὲ ἔλχα στὸ σπῆτι μου δοῦλα καὶ μᾶς ἔπλυνες τὰ ροῦχα;

Τὴν ἔφερα στὰ στενὰ καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ, κυττώντας δεξιᾷ κι' ἀριστερᾷ μήπως τὴν ἀκούσῃ κανένας.

—Ἔ, ἄλλοτες ἔπλενα ροῦχα, τώρα πιὰ δὲν πλένω

— Πολὺ καλὰ κάνεις, Ρηνιώ μου, ἀλλὰ τοῦλλάγιστον τὰ δικά σου τὰ ροῦχα πρέπει νὰν τὰ πλύνῃς. κοῦμένη. καμμιὰ φορά...

Αὐτὴ ἡ τελευταία μου παρατήρησις τὴν ἔθιξε εἰς τὰ καίρια. συνεπνίθη ἀοβιρῶς, ἐκλονίσθη, ἠαιελιποθύμησε κι' ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ἡ ἀθλία διὰ νὰ μὲ ρίψῃ βοηθείας καὶ ἐνὸς διαβάτου διὰ τὰς πρώτας βοηθείας καὶ τὰ περαιτέρω.

Ὁ Ἄνθρωπος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι)

Ἠγοπῶ μίαν
πεπαν ρευμένην
ἐν τῷ ἄιω μαχαλέᾳ.
κέκτηται ἀδελφοὺς
καὶ ἐξαδελφούς,
θὰ μὲ τοποθετήσῃ
ἐν ἐμβελέᾳ,
κοινῶς μπελᾶ,
τὸ ὁπ ῖον
οὶ ἀ ηρασε τὰ μυελᾶ.
Λυτταραγνθεὶς
μετὰ τῆς δίδος
τὲ Σπανακίας
καὶ τὸν κορίτσιον
τοῦ ἐμβακάλεως
τῆς γειτονίας,
ἀνέδραμον
εἰς ἀνασυζήτησιν νέων ἐρώτων
τὸ ὁποῖ ν
καὶ ἐπέτυχον μίαν χαρὰν μετὰ πέντε γελώτων.
Ἐξευρῆκον γοῦν μίαν γυνῆν ἐγγαμήλιον
ἐμβράνικην καὶ ὑελίζουσαν ὥσπερ τὸν ἥλιον,
ἤπεο τὰ ἐπεθύμει ψησεῖν μετ' ἐμέ,
ἐφ' ᾧ καὶ τῆς ἐρωτῷ ἀμην καὶ τὴν κατέκτησον
τὸ ὁποῖον [ἐν δυσὶ στιγμαῖ,
πόσον ὡραίως περνοῦμεν
ἡμεῖς οἱ κατα ὁμενοι ἐκ πανδρεμιενακίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ὑποσημειωτέον. – Τὸν Συριανὸν δὲ μπερτζεράκιον ὅστις κουμβάρος βούλεται γενεῖν μοι ἐπιπεφυλάσσομαι προσκεκλημένοι ἐνκαίρως τῷ δέοντι. Ὁ ἑαπτός

ΗΧΩ

Θεατρομανία! Περὶ τὰ 15 θέατρα κεντρικὰ καὶ συνοικιακά, 5 κινηματογράφοι, λειτουργοῦντες ἀκόμη. ἕνα Ρωσσικόν, 3 4 καραγκιόζηδες, κι' ὅλα ἐργάζονται πολὺ-πολὺ καλά. Κάθε βράδυ γεμᾶτα. Ἀπόδειξις κι' αὐτὸ ὅτι ἡ Ἀθήνα μας κατήνεησε πολὺ μικρή, γιὰ τὴν ἀνθρωποπλημμύρα ποῦ τὴν κατέκλυσε τὰ τελευταῖα χρόνια. Καὶ οἱ δυσεύχεῖς Ἀθηναῖοι, οἱ γηγενεῖς, οἱ «γκαγκαραῖοι», ἐπὶ τὸ ἀθηνοϊκώτερον, ἔχουν χάσῃ τὰ νερά των, δὲν ξεύρουν ποῦ νὰ καταφύγουν, γιὰ ναῦρουν τὴν παληά, τὴν εὐλοφρῃ, τὴν ἡσυχη καὶ ποιητικὴν Ἀθήνα. Ἂς κλαύσωμεν μαζῆ τους!...

* * *

Τὸ ὄνειρον τῶν Γαλλίδων ἐπραγματοποιήθη! Διά ψήφων 344 ἀπέναντι 97 μόνον, ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ ἐψήφισε νόμον, παραχωροῦντα εἰς ἀς γυναῖκας πολιτικὰ δικαιώματα ἴσα πρὸς τοὺς ἄνδρας. Καὶ τώρα, ἐὰν καὶ ἡ Γερουσία ἐπ.κυρώσῃ τὸν νόμον, αἱ Γαλλίδες, θὰ ἔχουν δικαίωμα ὄχι μονον νὰ ψηφίζουν ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκλέγωνται βουλευτίνες, γερουσιαστίνες, ὑπουργίνες, προωθυπουργίνες, προεδρίνες δημοκρατίας καὶ ὅλα τὰ εἰς -ινες. Ἀλλοίμονον εἰς τ' αὐτιὰ τῶν Γάλλων, ἀλλὰ καὶ χαρὰ εἰς τοὺς ἐραστάς. Μία ὑπόσχεσις ψήφου θὰ εἶνε πάντοτε ἀσφαλὲς μέσον κατακτήσεως.

* * *

Τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῶν Παρισίων κρατεῖ εἰς συγκίνησιν ἡ τραγικὴ αὐτοκτονία μιᾶς ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἠθοποιοὺς τοῦ παρισινοῦ θεάτρου. Ἡ Μπλανς Ντυφραίν, ἡ ὁποία εἰς τὸ θέατρον τῆς Σάρας Μπερνὰρ διεδέχθη τὴν μεγάλην τραγῳδὸν εἰς ὅλους τοὺς δυσκόλους ρόλους της, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ καμαρινιοῦ της. τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἡ εἴρετο ἡ αὐλαία διὰ τὴν παράστασιν τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας», εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεδύετο τὸν ρόλον τῆς Μαργαρίτας Γκωτιέ. Ἡ αὐτοκτονία ὀφείλεται εἰς νευρικὴν κρίσιν, ἐξ ἧς συχνὰ κατελαμβάνετο τελευταίως ἡ Ντυφραίν. Ἡ αὐτοκτονήσασα ἦτο ἡλικίας 44 ἐτῶν καὶ καταλείπει δύο κόρες μικρές.

Ἔλυωνα καὶ κουτὰ

— Μάλιστα, κύριε, σκοπευω τῆς κόρες μου νὰν τῆς παντρέψω ὅταν φθάσουν εἰς τὰ 19.

— Κα' ἂν ὑποθέσωμε ὅτι δὲν τὸ κατορθόνετε;

— Τοτε θὰ μείνουν στὰ 19, ὥς ποῦ νὰ τὸ κατορθώσω.

— Ἀγαπητή μου, λυποῦμαι, μὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μτορέσω νὰ σοῦ ἀγοράσω αὐτὸ τὸ καπέλλο.

— Καὶ ὅμως θἄχῃς μεγάλη οἰκονομία ἂν μοῦ τὸ πάρῃς.

— Πῶς τὸ συμπεραίνεις αὐτό;

— Ἁπλούστατα; Ἂν δὲν ἀποκτήσω αὐτὸ τὸ καπέλλο θ' ἀρρωστήσω ὀπὸ τὴ λύπη μου, καὶ ξέρεις τί εἶνε οἱ λογαριασμοὶ τῶν γιατρῶν καὶ τῶν φαρμακοποιῶν.

— Δυστυχία μου! Δὲν θυμοῦμαι σὲ ποιὸν καὶ ποῦ ἔδωσα ραντεβοῦ... Στὸ Γιωργο στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἢ στὸν Κώστα στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Γεωργίου!...

Ἡ μέλλουσα πενθερὰ πρὸς τὸν μέλλοντα γαμβρόν:

— Κύριε, ἂν πάρετε τὴν κόρη μου, ὄχι μόνον θὰ σᾶς δώσω πενῆντα χιλιάδες δυαχμὲς προῖκα, ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς ὑποσχεθῶ ὅτι οὐδέποτε θὰ πατήσω στὸ σπῆτι σας.

Μία ἡλικιωμένη Μαγδαληνὴ ἐξωμολογεῖτο σ' ἕνα πνευματικὸν καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι θ' ἀπαρνηθῇ ὁριστικῶς πλέον τὴν μέχρι τοῦδε ἐκλυτον ζωήν της.

- Βεβαίως, ἔτσι πρέπει νὰ κάμῃς, τέκνον μου, καὶ νὰ φροντίσῃς εἰς τὸ μέλλον ν' ἀγαπήσῃς τὸν Θεὸν μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου.

— Ἄ, πάτερ μου, στὴν ἡλικία ποῦ εἶμαι, εἶνε δύσκολον νὰ σκεφθῶ γιὰ νέους ἔρωτας!...

Ὁ γέρος σύζυγος, ἐνῷ ξεψυχοῦσε, ἔλεγε στὴ νεαρα γυναῖκά του.

— Παιδί μου, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ μὴ πανερευθῇς τὸν λοχαγὸν Β...

— Ὦ, μὴ φοβᾶσαι γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, ἀπήντησεν ἡ σύζυγος. Ἔδωκα ἤδη σὲ ἄλλον τὸν λόγον μου.

Τὰ Βραβευθέντα Ἔργα

ΣΤΟΝ ΕΡΧΟΜΟ Τ' ΑΠΡΙΛΗ

(Βραβεῖον 7ον)

Γλυκογελᾷ στ' Ἀπρίλη τὸ ξεφάντωμα
ἡ Φύσις καὶ τρελλὴ τὸν ἀντικρύζει
καὶ πότε τὸν φλογίζει μὲ τὰ μάτια της
καὶ πότε μὲ τὰ δάκρυα τὸν δροσίζει

Κι' ἔρχεται Αὐτὸς κρατῶντας δῶρ' ἀτίμητα
ρόδα, εὐωδιὲς καὶ ἄνθη παραδεισια
καὶ ρεύματα μυριόχρωμη, μυρόγιομη
κι' Ἀγάπη 'νειροφάνταστη, περίσσια.

Ζυγώνει καὶ τὰ δῶρα του ἕνα-ἕνα
σκορπῶντας στὴν πανέμορφη παρθένα
δειλὰ κι' ἁρμονικὰ γλυκολαλεῖ.

Μὰ πρὶν ἕνα του δῶρο φανερώσῃ,
τὸ πειὸ τρανὸ ποῦ εἶχε νὰ τῆς δώσῃ,
μὲ πόθο σκύβει 'μπρος καὶ τὴ φιλεῖ.

Καλάμαι *Ἴρμα*

"ΔΟΞΑ ΣΕ ΣΕΝ' ΑΠΡΙΛΗ,,

(Βραβεῖον 8ον)

Ἐν' ἀπριλιάτικο πρωΐ ποῦ ἡ γῆ μοσχοβολοῦσε,
καὶ μέσ' τὸ γλυκοχ ραμα ὁ οὐρανὸς γελοῦσε,
εἶδα τὸν ἀγκαθ βατο δροσοῦλα νὰ σταλάζῃ
κ' ἀνθοσκονῃ μυρόλουση καθὲ κλαδὶ νὰ στάζῃ.

Ἄκουσα κελαδήματα μὲ μάγια συνθεμένα
κι' αἰσθανθηκα νὰ ζωὴ νὰ μπαίνῃ καὶ σὲ μένα.
Κατὰ τάπομεσήμερο δροσόλουστο τὸ κῦμα
μ' ἄνοιστησε τα ὄνειρα ποῦ τὄχαν πρὶν γιὰ μνῆμα.

Μα στὸ ἡλιοβαοίλεμμα ξεχείλισ' ἡ καρδιά μου
κι' ἀρώτησα τὸ οὐ νεφα ποῦ ρόδιζαν μπροστά μ·υ:
«Πιοὸς μαγεμμένος Βασιλιᾶς σκορπα αὐτὸ τὸ χάδι;
»Γιὰ ποιονὲ ψαλλει ἀριφερβ τάηδόνι στὸ σκοταδι;»

Καὶ μοῦλαν': «Εἶν' ὁ Βασιλιᾶς τοῦ χρόνου ποῦ [περνᾶει
καὶ στοὺς θλιμμένους βάλσαμο ἀνθόλο στο σκορ- [πνεῖ».

Τὸ ρόδο του σὰν τἀκουνσε, μισάνοιξε τὰ χ ίλη
κι' εἶπε μαζί μου δυναιά: «Δόξα σὲ σὲν 'Απρίλη».

Κασσιανὴ

Μικροὶ διαγωνισμοὶ

ΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Διὰ ν' ἀπαντήσω συντακτικῶς εἰς τὶς ἐπιστολὲς ποῦ ἔλαβα, πρέπει νὰ ἐξηγήσω ὅτι ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν, τὸν ὁπῶν προεκήρυξα εἰς τὸ προηγ ύμενον φύλλον, εἶνε διαγωνισμὸς καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς λογοτεχνικος, ἀποβλέπων εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς τρυφερᾶς καὶ αἰσθηματικῆς φιλολογίας, ποῦ ἔχει πολὺ παραμεληθῇ ἐδῶ εἰ. τὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ ἄλλοῦ ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ πολλαὶ συγγραφεῖς ποῦ ἀνεδείχθησαν μόνον καὶ μόνον ἀπ αὐτό. Ἀποβλέπει δηλαδὴ εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ὄχι μόνον μὲ αἴσθημα καὶ ποιητικὴν διάθεσιν ἀλλὰ καὶ μὲ τέχνην γραμματικὴ Γι' αὐτὸ ὅσαι καὶ ὅσοι πρόκειται νὰ μετ ἐσχουν πρέπει νὰ προσέξουν πο ὐ εἰς τὴν μορφ ὴν τῆς ἐπιστολῆς

Π ἐπει ἀκόμη νὰ ἐξηγήσω ὅτι μποροῦν εἰς τὸν διαγωνισμὸν νὰ μετασχουν καὶ ὅσαι καὶ ὅ ιοι δὲν θέλουν μ ν οἱ ἴδιοι νὰ γράψουν ἐρωτικὰς ἐπιστολὲς, κατ χαὶν ὅ ως τοιαύτας εἰς χεῖρας των προερχομένας ἐκ φίλων των γνωστῶ τ ν, ἐρωμένων των κλπ. Ἐν τοιαύτη περιπτώσει θὰ σημειών ται τὰ ὀνοματα καὶ τοῦ ἀποστείλαντος καὶ τοῦ γράψαντος τὴν ἐπιστολήν. Ἐπειδὴ δὲ μερικοὶ πιθανὸν νὰ μὴ θέλουν νὰ ὑπογράψουν μὲ τὸ πραγματικὸν ὀνομά των. μποροῦν νὰ ὑπ γράψουν μὲ ψευδώνυμον, ἀφοῦ τὸ ἐγκρίνον προηγουμένως, εἰς τρόπον ὥστε ἐγὼ νὰ κατέχω πόνιος τὸ πραγματικ ν ὄνομα καὶ τοῦτο πρ ς ἀποφυγὴν πλαστογραφιῶν κλπ. Οὔτε ἄλλ ς τε τοῦτ ν θ ἀπεμ ξη τοὺς ψευδωνυμούχ υς, ἐφ' ὅσ ν ἡ ἐχεμύθεια μου δὲν δ ναται νὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβόλῳ.

Ὁ καθεις μπορεῖ νὰ στείλῃ καὶ περισσοτερ ς τῆς μιᾶς ἐρωτικὸς ἐπιστολὰς μὲ ἰδ ορίθμα δικαιώματα συμμετοχῆς.

Ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ διαγωνισμοῦ συγκεντρωθοῦν πολλοὶ καὶαὶ ἐπιστολαί, θ ἐκδοθοῦν εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος. Ἀνεξαρτήτως δὲ τούτου, καὶ ὅσαι εἶνε καίαί, ἐκτὸς τῶν βραβευθησομένων, θὰ δημοσιεύωνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν Σφαῖραν.

Ἡ Λὶς ΝΟΡΑ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ

Ἀνάλαρρο τὰ γίδδεινα τ' ἀγέρα
τῆς θάλασσας χαράζει τὴν ποδιά,
ἀναναλλιάζει κεῖνη καὶ ὡς πέρα
χαρούμενη κυλᾶ στὴν ἀιμουδιά.

Στοῦ μανιασμένου τοῦ βοηθᾶ τὸ φύσα
ἡ θάλασσα φουσκώνει σὲ βουνὰ
κι' ἀδύνατη στὸ πάλεια μὲ λύσσα
πάνω στοὺς βράχους δέρνεται ξεσπᾷ.

Καὶ μένα γύζθεψαν ἐλπίδες
καὶ νόιοα μου σκοποπτοῦσα τὴ γαοὴ
μ' ἀτελ-τιεῖ- σὰν ἔνοιασα ἀχτίδες,
μίση μοῦ πνίξαν τὴν καοδιά.

Γιάννενα *Γιάννης Πόνης*

ΕΛΕΓΕΙΑ

Ἀγαπημένοι φίλοι μου σὰν πέσω καὶ πεθάνω
μιὰ ἐτιὰ νὰ μοῦ φυτέψετε στὸ μνῆμα μου ἀπάνω.
Πόσο μοῦ εἶνε ἀκριβὸ καὶ πολιτογραφημένο
τ' ὠχρόλευκό της φύλλωμα, γλυκο-νλυνό, [θλιμμένο!
Ὀλόδροσος ὁ ἴσκιος της ὁλόγυρά θὰ ἰσκιώνῃ
τὸν τάφο μου κι' ἀνάλαφρος τὸ χῶμα θ' ἀλα- [φρώνῃ.

Δ. Κ. Δούλης

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Σᾶς-νύχτας μέσ' τὴ σιγαλιὰ
ὁ γκιόνης τραγουδάει
γιὰ κἄποια ἀνάπη του παληὰ
ποῦ πέθανε καὶ πάει...

Ἴδιο τραγοῦδι θλιβερὸ
καὶ γὼ τώρα θ' ἀρχίσω
γιὰ κ ἄποια ἀγάπη ποῦχασα
προτοῦ νὰ τὴ γνωρίσω.

Ἀθῆναι 7-5-1919 *Κων. Σ. Στυλιανὸς*

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΟΥ

Ἕνα φιλάκι ποῦ σοῦ ζήτησα
μικρὴ μου πολυαγαπημένη,
μὲ τὴν καρδιά σου μοῦ τὸ χάρισες,
καρδιὰ ἀγνὴ καὶ πονεμμένη.
Καὶ στὰ οὐράνια πάνω μὲ ἀνέβασε
τ' ὁλόγλυκο παρθενικὸ φιλί σου,
γιατὶ μὲ τὴ λιχτάρα ποῦ μοῦ τὄδωσες
μοῦ πρόσφερες μαζῆ καὶ τὴν ψυχή σου.

Ν. Βεργανελάκης

Τὰ Ραβασάκια τοῦ Μητρούσή.

Περδίκω μ' π'λί μ'.
Ἡ Ἀνθήνα εἶνε χρουσὸς μπαχτσές, κλουβὶ μὶ πέντ' ἀηδόνια, κι' ὁποιουςτὴν κατσρασιῆγάν τοῦ κοποῦν τὰ χώνια.

Αὐτίνου τοῦ τραγοῦδ' π'τὸλιεγαν νιὰ βουλὰ γιὰ τ' ν καψου- Ἄρτα τῶρα μουναχὰ σ' Ἀνθήνα τριάζ'. Καλουκιράκ', δροσά, παντσέληνους-τοῦ φιγγάρ' οὐλόγιουμου κάργα μαθές, γρουσοῦζα, ἀπ' δ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ καλλίτερα διηγήματα

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν

Τρία χρόνια εἶχε παντρεμμένη. Καὶ τὰ τρία ἔμενε στὸ Ρὲμμα, ὅπου ὁ ἄνδρας της εἶχε δυὸ νηματουργεῖα. Ζοῦσε ἥσυχη στὸ σπιτάκι της, ποὺταν κρυμένο μέσ' σὲ δένδρα, χωρὶς παιδιά, χωρὶς φροντίδες, εὐτυχισμένη.

Ὁ ἄνδρας της, μερικὰ χρόνια μεγαλύτερός της, ἦταν πολὺ καλός. Κ' ἐκεῖνο τὸν ἀγαποῦσε. Ποτὲ πλανερὴ σκέψι δὲν πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ της.

Ἡ μητέρα της περνοῦσε πάντα κοντά της τὸ καλοκαίρι καὶ μόλις ἀρχίζαν νὰ πέφτουν τὰ πρῶτα φύλλα γυρνοῦσε στὸ Παρίσι γιὰ τὸν χειμῶνα.

Μόνο ποὺ κάθε φθινόπωρο τῆς Ἰωάννας τῆς παρουσιάζονταν ἕνας βήχας...

Πέντε ὁλόκληρους μῆνες πυκνὴ ὁμίχλη σκέπαζε τὴν λαγκαδιὰ ποὺ πέρναγε τὸ ρέμμα. Στὴν ἀρχὴ ἀπλωνῶταν πάν' ἀπ' τὰ λειβάδια ἀγάλι-ἀγάλι σκέπαζε ὅλο τὸ βάθος ποὺ φαινῶταν ἀπὸ μακρνὰ σὰ βαλτότοπος. Μόλις ξεχώριζαν τότε οἱ σκεπὲς τῶν σπιτιῶν. Κι' ὅταν πιὰ μάκραιγε καὶ πύκνωνε καὶ σκέπαζε τὸ κάθε τὶ θαρρεῖς κ' ἦταν καμμιὰ φανταστικὴ πολιτεία, ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν περατοῦσαν παρὰ γλιστροῦσαν σὰ σκιές, μὴ βλέποντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀπὸ 'δῶ ὡς ἐκεῖ. Τὰ δένδρα, χωμένα μέσ' στὴν καταχνιά, μουχλιάζαν ἀπ' τὴν ὑγρασία.

Ὅσοι περνοῦσαν πέρ' ἀπ' τὴ λαγκαδιὰ τὸ μόνο ποὺ ξεχώριζαν μέσ' ἀπὸ τὴν πυκνὴν ὁμίχλη ἦταν οἱ δυὸ ψηλὲς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων τοῦ κ. Βασσαίρ ποὺ μέρα-νύκτα ἄφηναν νὰ ξεπετιοῦνται δυὸ φεῖδια μαύρου καπνοῦ. Μόνο αὐτὸ φανέρωνε ὅτι ζοῦσαν ἄνθρωποι στὴν καταχνιασμένη ἐκείνη λακκοὐβα.

Ἐκεῖνον ὅμως τὸ χρόνο, ὅταν πλησίασε ὁ Ὀκτώβρης, ὁ γιατρὸς συμβούλεψε τὴν Ἰωάννα νὰ πάγῃ χωρὶς ἄλλο νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα στὸ Παρίσι, κοντὰ στὴ μητέρα της, γιατὶ στὸ Ρέμμα ἡ ὑγρασία ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὑγεία της.

Τ' ἀπεφάσισε καὶ πῆγε.

***

Τὸν πρῶτο μῆνα σκεφτῶταν ὅλο τὸ σπιτάκι της... τὄχε συνηθίσει τόσα χρόνια, ὅλα του τὰ πράμματα τῆς ἦταν τόσο γνώριμα, τόσο ἀγαπητὰ κ' ἡ ζωὴ τόσο ἀτάραχη.

Ὅμως ἀγάλι-ἀγάλι ἀρχισε νὰ συνειθίζῃ τὴ νέα της ζωή, νὰ τῆς ἀρέσουν οἱ διασκεδόσεις, τὰ γεύματα, τὰ τσάγια, οἱ χοροί.

Δὲν ἐνοοῦσε μόνο ν' ἀφήσῃ τοὺς κοριτσίστικους τρόπους της, κάτι τὸ ἀναποφάσιστο καὶ δκνό, ἕνα περπάτημα κάπως συρτό, ἕνα γέλοιο κουρασμένο.

Οἱ ἄνδρες τὴν πρόσεχαν πολὺ καὶ τὴν φέρναν γύρα. Κι' αὐτὴ διασκέδαζε μὲ τὲς φλυαρίες τους, γελοῦσε μὲ τὲς φιλοφρονήσεις τους, βεβαία γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ λίγο ψυχρή, μετὰ ἐκεῖνα ποὺ δοκίμασε μὲ τὸν γάμο της.

Ἀνατρίχιαζε ἀπὸ ἀηδία καὶ στὴν ἰδέα μόνο ὅτι μποροῦσε ποτὲ νὰ παραδοθῇ σ' ὁποιονδήποτε ἀπ' τοὺς κυρίους ἐκείνους μὲ τὰ σκληρὰ γένια καὶ νὰ νοιώσῃ στὸ κορμί της τὰ χονδρά τους χαδιά. Φρίκη! Ἀποροῦσε πῶς ὑπῆρχαν γυναῖκες ποὺ ἐνῷ δὲν θὰ τὰ συγχωροῦσαν ποτὲ στὸν ἄνδρα τους, ἐπέτρεπαν σὲ ξένους ἄνδρες φερσίματα ποὺ τὲς κατέβαζαν τόσο χαμηλά... Αὐτή τοὐλάχιστον θ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀκόμη τὸν ἄνδρα της ἂν ζοῦσαν σὰ δυὸ φίλοι καὶ στὰ χάδια τους σταματοῦσαν στὸ ἀγνὸ φιλί, ποὺνε τὸ χάδι τῆς καρδιᾶς.

Ὅμως τρελλαίνουν ταν ἀπ' τὰ γλυκόλογα, τοὺς πόθους καὶ τὲς ἐπιθυμιὲς ποὺ γυάλιζαν στὰ μάτια, τὰ φλογερὰ λόγια ἀγάπης, τὲς τρυφερὲς ἐξομολογήσεις ποὺ τῆς σιγοψιθύριζαν στ' αὐτί, τὰ μουρμουριστὰ ἐρωτόλογα ποὺ μέλις τὰ μάντευε, νοιώθοντας σ' ὅλο της τὸ κορμὶ μι' ἀνατριχίλα, ποὺ ξυπνοῦσε τὴ φιλαρέσκειά της τὸ ἀναβε μέσα της μιὰ φλόγα αὐτοϊκανοποιήσεως, μισαογίοντας τ' ἀχεῖλι της, ὑγραίνοντας τὴ ματιά της καὶ ξανάβοντας τὸ γυναικεῖο εἶναι της.

Ἀγαποῦσε κεῖνα τὰ tête-à-tête τ' ἀπόβραδο κοντὰ στὴ φωτιά, στὸ μισοσκότεινο σαλόνι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄνδρας γίνεται πιὸ ἐπίμονος, ποὺ κομπιάζει καὶ τρέμει καὶ πέρτει στὰ γόνατα... Ἦταν γι' αὐτὴ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νὰ νοιώθῃ τὸ πάθος τοῦ ἄλλου, χωρὶς ἡ ἴδια νὰ παθαίνεται, νὰ θέλῃ τ' «ὄχι», ν' ἀποτραβᾷ τὸ χέρι της, ν' ἀνασηκώνεται ψυχρὰ καὶ νὰ λέγῃ νὰ φέρουν φῶς, νὰ βλέπῃ νὰ συμμαζεύουνται θορυβημένοι καὶ φρενιασμένοι καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸ κακό τους ποὺ θάρχῶταν ὁ ὑπηρέτης.

Εἶχε γέλοια ψυχρὰ ποὺ πάγωναν τὲς πιὸ θερμὲς ἐκμυστηρεύσεις, λόγια σκληρὰ ποὺ πλήγναν τὴν πιὸ φλογερὴ ἀγάπη, τόνους φωνῆς ποὺ καὶ μόνοι θὰ .μποροῦσαν νὰ σκοτώσουν ἕναν ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε..

***

Δυὸ κύριοι τὴν παρακολουθοῦσαν πιὸ ἐπίμονα—τόσο διαφορετικοὶ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο.

Ὁ Πέτρος Περονὲς νέος, ὡραῖος, πολὺ τοῦ κόσμου, εὐγενικός, μὲ τρόπους καὶ περιουσία, ἄνθρωπος ποὺ ἤξευρε νὰ θέλῃ καὶ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ τοῦ ξεφεύγῃ εὐκαιρία.

Ὁ ἄλλος, ὁ κ. ντ' Ἀβανσέλ, ἔτρεμε ὅταν τὴν πλησίαζε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ βαθύ του αἴσθημα· τὴν ἀκολουθοῦσε ὅμως σὰν ἡ σκιά της, δείχνοντας τὸ μεγάλο του πάθος ζωγραφισμένο στὰ μάτια καὶ τὴ λαχτάρα στὴ θωριά του...

Τὸν πρῶτο τὸν φώναζε: «καπετὰν Φρακάς» καὶ τὸν ἄλλο: «τὸ πιστὸ πρόβατο». Στὸ τέλος-τέλος τὸν εἶχε σὰ σκλάβο της, τὸν ἔσερνε παντοῦ καὶ τὸν μεταχειρίζουνταν σὰν δοῦλο.

Θὰ γελοῦσε, φυσικά, ἂν τῆς λέγαν ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Κι' ὅμως τὸν ἀγάπησε μ' ἕναν τρόπο πολὺ περίεργο. Βλέποντάς τον ὁλοένα, συνήθισε τὴ μιλιά του, τοὺς τρόπους, ὅλα του τὰ χαρακτηριστικά, ὅπως συνηθίζει κανεὶς κάτι μὲ τὸ ὁποῖο ζῇ πάντα.

Συχνὰ τὸν ἔβλεπε στ' ὄνειρό της τὸν ἴδιον, ὅπως ἦταν στὴ ζωὴ λεπτός, τρυφερός, ἀφοσιωμένος.. Καὶ ξυπνῶντας ἀναπολοῦσε ὅ,τι συγκρατοῦσε στὴ μνήμη της ἀπ' τ' ὄνειρο, καὶ τῆς φαινῶταν ὅτι τὸν ἄκουγε ἀκόμα, ὅτι τὸν αἰσθάνονταν ἀκόμα κοντά της.

Μιὰ νύχτα—ἴσως νάχε καὶ πυρετὸ - εἶδε πῶς τάχα ἦταν μαζύ του, σ' ἕνα δάσος, καθισμένοι κ' οἱ δυό τους στὰ χόρτα... Τῆς ἔλεγε πράγματα εὐχάριστα σφίγγοντας καὶ συχνὰ φιλῶντας τὰ χέρια της. Κ' ἐκείνη ἔνοιωθε τὸ θερμὸ του ἀγγίγμα καὶ τὸ χάδι τῆς πνοῆς του, παίζοντας μὲ τὰ μαλλιά του καὶ κυτάζοντάς τον μὲ τρυφερότητα, μιὰ βαθειὰ καὶ θερμὴ τρυφερότητα... Σιγὰ-σιγὰ γλίστρησε στὴν ἀγκαλιά του αὐτὸς τὴ φιλοῦσε στὰ μάτια, χωρὶς ἐκείνη ν' ἀποτραβιέται. Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν κι' ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά του...

Αὐτὸ ἦταν. Μιὰ ἔκστασις ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα· μιὰ στιγμὴ ἄπειρης, ἀσύλληπτης, ἰδανικῆς καὶ σαρκικῆς εὐτυχίας.

Ξύπνησε. Ὀλότρεμη κι' ἀλαλιασμένη. Ὅσο κι' ἂν πάσχισε δὲν μπόρεσε νὰ ξανακοιμηθῇ καὶ νὰ ξαναβρεθῇ κοντά του.

Ὅταν τὸν εἶδε τὸ πρωὶ κοκκίνησ' ἀπὸ ντροπή, σὰν αὐτὸς νἄξερε τ' ὄνειρό της, Κ' ἐνῷ ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε τρυφερὰ γιὰ τὸν ἔρωτά του, αὐτὴ θυμῶταν διαρκῶς, χωρὶς νὰ τῆς φεύγῃ ἀπὸ τὸ νοῦ οὔτε στιγμὴ ἡ σκέψι αὐτή, θυμῶταν τὴ γλύκα τοῦ ἐνείρου της...

Τὸν ἀγάπησε, τὸν ἀγάπησε μ' ἕνα αἴσθημα ἀλλοιώτικο, ἁβρὸ κ' ἡδονικό, ἀναθυμούμενη τ' ὄνειρο ἐκεῖνο, μ' ἕναν κρυφὸ φόβο στὴν καρδιά ὅτι δὲν θ' ἀπολάμβανε ποτὲ τὸν πόθο ποὺχε ξυνήσει μέσα της.

Τέλος τοῦ τὰ ὁμολόγησε ὅλα· ὡς καὶ τὸ φόβο ποὺχε ἀπ' τὰ φιλιά του. Κ' ἐκεῖνος τῆς ἔκανε ὅρκο ὅτι θὰ τὴ σεβῶταν...

Κι' ἀληθινά! Περάσαν οἱ δυό τους ὧρες μακρές, γλυκὲς ὧρες θείου ἔρωτος τοῦ ἔσμιγαν μόνο οἱ ψυχές... Κ' ἔπειτα... χώριζαν μαγωμένοι, φλογισμένοι, παράλυτοι.

Κάποτε ἄγγιζαν τὰ χείλη, βασίλευαν τὰ μάτια, κι' αὐτοὶ στὸ μάκρος τοῦ φιλιοῦ ἀχορταγα τὴν ἡδονὴ ρουφοῦσαν...

***

Καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ κοὶ μὴ θέλοντας νὰ πέσῃ ἔγρυψε τ' ἀνδρός της ὅτι ἤθελε νὰ γυρίσῃ σιμά του καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἥσυχη καὶ μοναχικὴ προτεραιότητά της.

Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα εὐγενικὸ γράμμα ξορκίζοντάς της νὰ μὴν γυρίσῃ μεσοχείμωνα κ' ἔκτεθῇ χωρὶς λόγο μὲ μιὰ ἀπότομη ἀλλαγὴ στὴ διαπεραστικὴ ὑγρασία τῆς λαγκαδιᾶς.

Εἶχε ἕναν θυμὸ ἐναντίον του γιὰ τὴν ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη ποὺ καὶ γιατὶ δὲν ἐνοιωθε, δὲν ὑποπτεύονταν διόλου τὸν ἀγῶνα ποὺ αὐτὴ ἔκαμνε μέσα της....

Τὸν Φεβρουάριο—ποὺ ἔκαμνε ὅλο καλὸν καιρό,—ἂν κι' ἀπόφευγε ὅσο μποροῦσε νὰ βρίσκεται πολὺ ὥρα μόνη μὲ τὸ «πιστὸ πρόβατο», ὅμως δέχονταν κάποτε κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμμα νὰ βγαίνῃ μαζύ του μὲ τ' ἀμάξι.

Ἔν ἀπόβραδο ποὺ φυσοῦσε χλιαρὸ ἀεράκι κι' ὠργοῦσαν ὅλοι οἱ χυμοί, εἶχαν βγῇ καὶ πάλι μαζύ, μὲ τὸ μόνιππο, ποὺ πήγαινε ἀργὰ-ἀργά, καθώς πύκνωνε τὸ σκοτάδι. Ἐνοιωθε μέσα της νὰ κοαιπαλοῦν ὅλες οἱ ὁρμὲς κ' ἐπιθυμιές της καὶ νὰ σέρνεται μοιραῖα πρὸς τὸ ὑπέρτατο σφικταγκάλισμα,—ὅπως στ' ὄνειρο....Καὶ σκέπτουνταν τρέμοντας ὅτι πάει, τελειωσε, εἶνε χαμένη! Τὰ στόματά τους κάθε τόσο, ἀναζητῶντας τὸ ἕνα τ' ἄλλο, ἐκολλοῦσανε σφιχτά, γιὰ νὰ τραβηχθοῦν καὶ νὰ ξανασμίξουν.

Τὴ συνώδεψε ὡς τὸ σπίτι καί, ξεθεωμένη, μισολιπόθυμη, σὲ μιὰ ἀγκρατῆτη ὑπερδιέγερσι, τὴν ἄρησε στὴ πόρτα κ' ἔφυγε....

***

Ὁ Παῦλος Περονὲλ τὴν περίμενε στὸ σκοτεινὸ σαλονάκι.

Ὅταν τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, τῶνοιωσε σὰ νἄκαιγε ἀπό πυρετό....

Ἄρχισε νὰ τὴς μιλᾶ σιγά, ἀπαλά, τρυφερά, νανουρίζοντας τὴν ἐρωτόπαθη ψυχή της.

Τὸν ἄκουγε χωρὶς ν' ἀπαντᾶ, ὀναπολῶντας τὸν ἄλλον, σὰ νἄκουγε τὸν ἄλλον, σὰ νἄχε τὸν ἄλλο ἀπέναντι της σὲ μιὰ τέτοια παραίσθησι... Δὲν ἔβλεπε παρὰ ἐκεῖνον, δὲν σκεφτῶταν ἄλλον ἄνδρα στὸν κόσμο παρὰ ἐκεῖνον...Κι' ὅταν πιὰ ἀνασκίρτησε στὲς δυὸ λέξεις: «σ' ἀγαπῶ», ἦταν ἐκεῖνος, ὁ ἄλλος, ποὺ τὲς ἔλεγε, ποὺ φιλοῦσε τὰ δάχτυλά της, ποὺ τὴν ἔσφιγγε στὸ στῆθος—ὅπως πρὸ ὀλίγου στ' ἀμάξι—, ποὺ τὴ τρέλλαινε στὰ φιλιά—κατακτητὴς αὐτός -, ποὺ τὴ σφιχταγκάλιαζε, ποὺ τὴν κολλοῦσε ἀπάνω του, ἐντελῶς ἀπάνω του μ' ὅλη τὴ θέρμη καὶ τὸν ὀργασμὸ τοῦ ἀνδρίκιου σώματός του.....

***

Ὅταν ξύπνησε...—ἦταν ὄνειρο; ἦταν ἀλήθεια;....—ἔβαλε μιὰ στριγκὴ φωνή...Ὁ καπετὰν Φρακάς, γονατιστὸς μπροστά της, τὴν εὐχαριστοῦσε παθητικά, λούζοντας στὰ φιλιά τὰ λυμένα της μαλλιά...

— Γκρεμισθῆτε! γκρεμισθῆτε ἀπὸ 'δῶ! Ἐκεῖνος τἄχε χάσει, δὲν καταλάβαιτε τίποτε, κύτταξε νὰ περιμαζευθῇ.

— Εἶσθε ἄ-τιμος!.... ἐέέ σᾶς μ-σῶ!... κλέφτη! κλέφτη! γκρεμίσου!....

Τέλος σηκώθηκε παιζαλισμένος, ἔπῆρε τὸ καπέλλο του κ' ἔφυγε.

***

Τὴν ἄλλη ἡμέρα γύρισε στὸ Ρέμμα. Ὁ ἄνδρας της ἀπόρεσε, φυσικά, σὰν τὴν εἶδε....

— Τί σοῦ ἤθθε;.....

— Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ ζήσω μακρυὰ σου....

Τὴ βρῆκε κάπως ἀλλαγμένη καὶ πολὺ ἀνόρεκτη....

— Τί ἔχεις λοιπὸν κ' εἶσαι ἔτσι μελαγχολική;

— Τίποτε, τὶ νἄχω;... καὶ συνεχίζοντας τὴν ἀπάντησι μέσα της:

— Γιατὶ νὰ μὴν ἀνειρευόμαστε πάντα, ἀφοῦ μόνο στὰ ὄνειρα βρίσκεται ἡ εὐτυχία;..

***

Τὸ «πιστὸ πρόβατο» πῆγε τὸ καλοκαιρι νὰ τὴ 'δῇ.

Τὸν δέχθηκε χωρὶς καμμία συγκίνησι, σὰ νὰ μὴ τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ ποτὲ ἀλλοιώτικα, παρὰ στ' ὄνειρο ποὺ τὸ διέκοψε οἰκτρὰ ὁ Παῦλος Περονέλ.

Κι' ὁ νέος, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ, σκέπτουνταν στὸ δρόμο καθώς γύριζε.

— Παράξενα πλάσματα κι' αὐτὲς οἱ γυναῖκες....πολὺ παράξενα....

(Μεταφρ. Η. Ν. Α.)

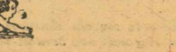

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τῆς μελαχροινῆς τὰ μάτια

Τὰ μάτια σου, πουλάκι μου μελαχροινό,
ποὺ φῶς μέσ' τὴς καρδιές σταλάζουν,
μὲ τάστρα τὰ ψυχρὰ στὸν οὐρανό
—μὴ σὲ γελοῦν οἱ ποιηταί—δὲν μοιάζουν.

Τ' ἀστέρια κάθε μαύρη νύχτα φωτεινὰ
μὲ καλοσύνη λάμπουν στὰ πελάγη,
τὰ βλέπει ὁ ναύτης, ποῦ μὲ γνῶσι κυβερνᾶ,
καὶ ἴσιο δρόμο λάμνει ἐκεῖ ποῦ πάγει.

Τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα, φῶς μου, ὅποιος τὰ ἰδῇ
τόσες γλυκάδες καὶ φωτιὲς γεμᾶτα,
—ἂν εἶνε καὶ τὸ γνωστικώτερο παιδί—
θὲ νἄβγῃ ἀπὸ τὴν ἴσια του τὴν στράτα.

Γ. Βιζυηνὸς

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΟΡΣΕ

Ἡ Λολότα χωρὶς νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ πνευματικά της προτερήματα, ἔχει καὶ χάρες φυσικὲς ἀναμφισβήτητες. Ἡ φύσις τὴν ἐπροίκισε μὲ τὰ πιὸ σπάνια δῶρα. Τὸ πρόσωπό της νόσι μιο, τὰ μάτια της φωτεινά, ἡ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ της ἐλαφρά, τὸ στῆθός της μεστωμένο κι' ὁλόρθο καὶ τ' ἀνησταμά της, ποῦ καμμιὰ ζώνη δὲν τῶσφιξε ὡς τώρα, διατηρεῖ τὴν πιὸ ἐλαστικὴ ἁρμονία. Κι' αὐτὰ χωρὶς νὰ ἀναφέρω τίποτε γιὰ τὴ χόρη τῆς μέσης της, οὔτε γιὰ τὲς τορευτὲς της γάμπες. Ἀπὸ τότε ποῦ τὴν γνώρισα, τὴν θυμοῦμαι νὸ φορῇ πάντα φορέματα χυτὰ στὸ κορμί της, ἀπὸ κεῖνα ποῦ σὲ κάνουν ν' ἀμφιβάλλῃς ἂν εἶνε ντυμένη ἢ γυμνή. Στὴν ἐλαχίστη κίνησί της, τὸ φόρεμα ἀποκαλύπτει δλες τὴς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της. Τὸ κορσὲ κολλάει στὰ στήθη της, ποῦ ὀρθώνονται σὰν λόφοι κι' ἡ φοῦστα διαγράφει ὅλες τὴς ἁρμονικὲς γραμμές της. Κι' ὅταν ὁ ἀγέρας, ὁ συνένοχος αὐτὸς τοῦ πειρασμοῦ, βοηθήσῃ λίγο, μπορεῖς νὰ γνωρίσῃς ὅλες τῆς λεπτομέρειες τοῦ ἀριστουργηματικοῦ σώματός της, σὲν νὰ τῶχῃς ὁλόγυμνο μπροστά σου.

Κι' ὅμως ἡ Λολότα ἀπεφάσισε στὰ σοβαρὰ νὰ κατασταρῇ, νὰ δολοφονήσῃ δλη αὐτὴ τὴ χάρη της. Χθὲς μοῦ εἶπε:

— Ποῦ μὲ συμβουλεύεις νὰ παραγγείλω ἕναν κορσέ;

Ἡ ἰδέα της μοῦ φόνηκε σχεδὸν κωμική.

— Θέλεις νὰ φορέσῃς κορσέ; Ἐοὺ κορσέ;

— Ἀγαπητέ μου, δὲν ξέρω σὲ ποιὸν κόσμο συχνάζεις, μὰ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα ἀν δὲν ξέρεις πῶς δλες ἡ καθὼς πρέπει γυναῖκες φοροῦν κορσὲ τώρα.

—Δὲν τὄχα παρατηρήσῃ, ἀφοῦ δὲν φοροῦσες ἐσύ. Δὲν ἔδωσε κομμὶ προσοχὴ στὸ κομπλιμάν μου κι' ἀπάντησε δίχως ν' ἀργοπορήσῃ:

—"Αν δὲν φοροῦσα, εἶνε γιατὶ μιὰ παράλογη μόδα μοῦ τὸ ἀπηγόρευε. Τώρα ποῦ ἐπιστρέφουμε στὴν κανονικὴ μόδα, καταλοβαίνεις πῶς δὲν μπορῶ νὰ καθυστερήσω, βέβαια....

Κι' ἀμέσως ἡ φίλη μου ἄρχισε μιὰ ἐμβριθῆ ἀλέξη περὶ τοῦ κορσὲ μὲ ἐπιχειρήματα ἀκαταγώνιστα, τόσο ὥστε μοῦ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὴν ἀντικρούσω.

— Ἀνιστόρητε! μοῦ εἶπε. Πῶς ἦταν ντυμένη ἡ Εὔα, ὅταν ἔπιασε σχέσεις μὲ τὸ φεῖδι; Δὲν διάβασες στὴν Ἁγία Γραφὴ πῶς πῆρε φῦλλα συκῆς γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ γυμνότητά της; Ἔ, λοιπόν.... τὰ φῦλλα τὰ πέρασε σ' ἕνα σχοῖνο καὶ μ' αὐτὸ περιέζωσε τὴ μέση της. Ὕστερα πέρασε στὸ σχοῖνο κλαδιὰ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν κοιλιά της καὶ τὰ στήθη της. Ἂν σ' αὐτὸ δὲν βρίσκῃς τὴν ἀρχὴ τοῦ κορσέ, πρέπει νἄσαι πολὺ κουτός... Ὁ κορὲς ὑπῆρχε ποντοτε. Ἂν διβαζες ἀρχαίους συγγραφεῖς, θὰ βλεπες ὅτι ἡ πρώτη φροντὶς τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, πριν βγοῦν γυμνές, ἦταν νὰ φορέσουν μιὰ ζώνη. Γιὰ σίνα, μιὰ ζώνη εἶνὶ μιὰ ζώνη, γιὰ μᾶς τῆς γυναῖκες ποῦ καταλαβαίνουμε, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ κορσές Κι' ἐξ ἄλλου δὲν ἔχεις δῇ τῆς φωτογραφίες τῆς Μαρκησίας Πομπαδούρ, τῆς Γαβριέλλας Ντ' Ἔστρὲ κι' ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν, ποῦ ἐλαμπρυναν τὴν Αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου XV; Πές μου, θἄξιζαν μιὰ πεντόρα δίχως τὸν κορσὲ;

Ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ κι' ἐπωφελήθην τῆς εὐκαιρίας νὰ πῶ μιὰ λέξη:

— Ὅτι ἡ γυναῖκες περὶ τῶν ὁποίων μοῦ μιλεῖς φοροῦσαν ἕνα εἶδος θώρακος μὲ μπαλένες δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι. Μ' ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὧς νὰ μ' ἀποδείξῃς ὅτι εἶχαν δίκηο ποῦ ἔκαναν αὐτό, ὑπόρχει μεγάλη διαφορά. Τῆς βλέπομε ντυμένες, χωρὶς νὰ λαβαίνομε ὑπ' ὄψει τὴν παραμόρφωσι τῶν σωμάτων τον. Ὅσο γιὰ σένα, μικρὴ μου Λολότα, θὰ λυπηθῶ πολὺ νὰ σὲ ἰδῶ κλεισμένη σ' ἕνα κλουβὶ ποῦ θὰ σοῦ σφίγγῃ τὰ πλευρὰ καὶ θὰ καταστρέφῃ τὴ γραμμὴ τῶν γοφῶν σου. Αὐτὸ εἶνε δλο...

— Ὅστε, γιὰ νὰ σοῦ κάνω τὴ χάρη, πρέπει νὰ ντύνομαι σὰν χωριάτισσα;

— Χωρὶς νὰ φθάνομε ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅπως ντυνόσσουνα ὧς τώρα, ἦταν περίφημα.

— Τί ὄραῖα ποῦ τα λές! Σοῦ εἶπα: ποτὲ δὲν θὰ νοιώσῃς ἐσύ, γιατὶ δὲν ξέρεις τὸ ἀξίωμα πῶς ὅταν πέντε χρόνια συνεχῶς ἡ γυνοῖκες φοροῦν κοντὲς φοῦστες, πρέπει τὰ ἄλλα πέντε νὰ φοροῦν φοῦστες ποῦ νὰ σέρνονται στὴ γῆ, γιὰ νὰ συνηθίζουν τοὺς ἄνδρες νὰ νοσταλγοῦν τῆς γάμπες μας. Κι' ὅταν δέκα χρόνια συνεχῶς δείχνομε δλο τὸ στῆθός μας, ἄλλα τόσα χρόνια πρέπει νὰ τὸ κρύβουμε, γιὰ νὰ τὸ ποθήσετε. Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ θελήσῃς νὰ μὲ «φίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου καὶ συναντήσῃς τὸ ἐμπόδιο ἑνὸς κορσέ, θέλεις δὲ θέλεις θὰ μοῦ πῆς λόγια γλυκὰ καὶ τρυφερὰ ὧς ποῦ νὰ τὸν ξεκουμπώσῃς. Ἐ·ῷ τώρα εἶσι ντυμένη—γυμνὴ ὅπως εἶμαι μἐχεις πολὺ εὔκολα σ·ὴ διάθεσί σου. Δὲν ξεύρεις ὅτι αὐτὲς ἡ μέθοδοί μας εἶνὶ τὸ τακτικὸ γιατρικὸ τῶν πόθων σας; Κρύβουν ἀπότομα ὅ,τι δείχνανε, κι' ἔξαφνα πάλι φανερώνουν καὶ παραδίδουν ὅ,τι κρύβανε, κι' ἔισι ὁ πόθος μένει αἰώνιος!

Εἶχα μείνῃ ἀναπολόγητος ἀπὸ τὴν ρητορικήν της, ὁπωσδήποτε ζήτησα ἕνα τελευταῖο ἐπιχείρημα.

— Ἐπὶ τέλους, τῆς εἶπα, δὲν θ' ἀρνηθῆς πιστεύω τὴν καλλονὴ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου!... κι' ὅμως αὐτὴ δὲν φοροῦσε κορσέ.

— Ἀνόητε! ἀπήντησε. Μια ἀνάπηρη μὲ κομμένα τὰ χέρια πῶς ἤθελες νὰ τὸν κουμπώνῃ!...

Ὁ Διπλωμάτης

Ἡ μοῦσα τοῦ Κλεάνθη

Τὸ πανόραμα τῆς ἑβδομάδος

(Εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ὁ φίλος μας Κλεάνθης, ὁ ὀνομαστὸς ποιητὴς τοῦ Σιδήρου, μᾶς ἐνθυμήθη καὶ μᾶς ἀπέστειλε μερικὰ προϊόντα τῆς Μούσης του, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι τακτικὰ θ' ἀναλαμβάνῃ νὰ διεκπεραιώσῃ χάριν τῆς «Σφαίρας» τὰ διάφορα γεγονότα).

(Ἦχος γνωστὸς ἐκ τῶν Παναθηναίων)

Ἐδῶ θὸ 'Ἐμπειρίκειον
μὰ τὸν Ἅγιον Θουλπίκιον,
περνοῦμε μαχμουρλίκειον,
γιατὶ δὲν ἔχει ἐνοίκιον.
Τὸ ἐνοικιοθάλιον
ἰδχύει ἰδοβίλωθ
κι' ἄνευ μεταρρυθμίεων
κοιμοῦμαι μακαρίωθ.

Καλῶ λοιπὸν νὰ ἐλθοῦν ἐδῶ.
ὅλοι οἱ 'Ἀθηναῖοι,
ποῦ θὰν περιπλανώμενοι
κατήντησαν 'Ἰουδαῖοι,
θὰ τοὺθ φιλοκθενῶ ἐγὼ
θτ' 'Ἄθυλον τῶν 'Ἀπόρων,
κι' οὔτε τοῦ ἐιθοδήματοθ
δὲν θὰ πληρόνουν φόρον

Μὰ τὶ καιροῦθ εἶνε αὐτόθ!
Μᾶθ τυρρανεῖ ἀδίκωθ,
θαρρῶ πῶθ καὶ ὁ οὐρανὸθ
ἔγεινε Μπολσεβῖκοθ.
Τὴ μία παιδζει καὶ γελᾶ,
τὴν ἄλλη κατσθουφιάδζει,
οὔτε κοκότα νάτανε
δὲ θἄχε τόθο νάδζι.

Οἱ ραπτεργάται κήρυκθαν
καὶ πάλιν ἀπεργίαν
καὶ νέαν θέλουν αὔκθηθιν
γιὰ κάθε ἐνδυμαθίαν.
Γιὰ νὰ τοὺθ κόπθωμεν αὐτὸν
τὸν βῆχαν τὸν αἰώνιον
πρέπει νὰ καταγήθωμεν
κι' αὐτὸ τὸ πανταλόνιον.

Τὸ ἴδιο κάνουν ἄλλωθ τε
καὶ ἡ γυναῖκεθ τώρα,
ποῦ μ' ὅθα τἀθ ἐποιήκιθεν
κρυφὰ ἡ Φύθις δῶρα
ὅλα θτὰ φόρα τἄβγαλαν,
καὶ ἔχσθι κάθε μέρα
ἔκθεθιν ἔχουν διαρκῆ
εἴθοδοθ ἐλευθέρα.

Κι' εἶδανε τὰ μάτια μαθ κι' ἄλλα περιθότερα
κι' ὁ Θεὸθ μόνο τὸ κοθέρει τί θὰ ἰδοῦν ἀρνότερα.

Ὁ Κλεάνθης

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ὥρα θαμτή, ποῦ μυστικοιμιλοῦνε
ὅσα τριγύρω σου σιγοκυλᾶνε,
γι' ἀφουγχράσου τα τί θὲ νὰ ποῦνε
κάτ' ἀπ' τὸ σκέπασμά σου ποῦ περνᾶνε.

Τὰ λόγια τους γλυκὰ ἂς ἀκουστοῦνε,
στὸ σύθαιμπο τὸ φῶς ἄστα ποῦ πᾶνε,
σ' ἀγνώριστο φιλὶ θὰ ἑνωθοῦνε
κι' εἰρωνικὰ μὲ μᾶς θὲ νὰ γελᾶνε.

Τὸ σκέπασμά σου μὴ πολὺ ζυγώσῃς
γιατὶ ὅταν ἀπάνου τους τ' ἀπλώσῃς
θὰ σταματήσουν πιὰ νὰ τραγουδᾶνε.

Καὶ τὸ χλωμό σου φῶ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(23) ΛΕΑΝΔΡΟΣ (23)

Ὁ Λέανδρος; ἐταρέχθη, ἐθύμωσεν ἔγινεν ἐξωφρενῶν εἰς τὴν ἐμφάνισίν της, ποῦ τὴν εὕρισκεν ὑπερβαίνουσαν κάθε ὅριον θρασύτητος. Καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγχρατηθῇ διὰ νὰ τῆς εἰπῇ:

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα νὰ σᾶς ἰδῶ πάλιν ἐδῶ.

Ἐκείνη ἔκαμε πῶς δὲν ἠγνόει καὶ ἀπήντησε μὲ μεγάλην δόσιν ἀφελείας.

— Ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον μεταξύ μας στ' ἀμάξι; Ἀκόμα τὸ θυμᾶστε; Ἐγὼ οὔτε τὸ σκέπτομαι πιά.

— Δεσποινίς, γνωρίζετε νὰ προσποιῆσθε πολὺ καλά.

— Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησε ὡσὰν νὰ μὴν ἤκουσε τὴν διακοπὴν τοῦ Λεάνδρου, ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα συναντώμεθα τόσον συχνὰ εἰς τὸ σπῆτι τῆς δεσποινίδος Κλώνη, ὥστε...

— Ἔχετε ἰδέαν ὅτι συναντώμεθα ὑπὸ τὰς πλέον εὐχαρίστους τῶν συνθηκῶν;

— Ἐκ μέρους μου τοῦλάχιστον, μόνον εὐχαρίστησις ὑπάρχει εἰς τὰς συναντήσεις μας.

— Δεσποινίς Λένα, σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι γνωρίζετε νὰ προσποιῆσθε πολὺ καλά, σὰν τελεία ἠθοποιός. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι διατεθειμένος νὰ ἐξακολουθήσω ἀνεχόμενος αὐτὸ τὸ παιχνίδι καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ λάβετε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν αὐτὴν τὴν προειδοποίησίν μου.

— Θεέ μου!.. Τί μεγάλο κακὸ σᾶς ἔκαμα λοιπὸν χωρὶς νὰ τὸ ξεύρω;

— Τὸ ξεύρετε πολὺ καλά· ὡς τόσο θὰ ἦταν πολὺ γιὰ σᾶς νομίζετε ὅτι μπορεῖτε καθ' οἱονδήποτε τρόπον νὰ μὲ θίξετε ἐμένα... δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ με φθάσετε... κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴν μιλῶ μὲ τόσην ἀγανάκτησιν εἶνε ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου... εἶνε γιατὶ προσπαθεῖτε νὰ δηλητηριάσετε μιὰ ἀθῶα ψυχή...

— Ἡ Τηνέλλα!..

— Μόνη σας; τὸ λέτε, βλέπετε;

— Μὰ τί τῆς ἔκαμα λοιπόν;

— Ἡ ὑποκρισία μὲ ἀηδιάζει ὅσον τίποτ' ἄλλο. Καὶ ἄλλως τε εἶνε ἀνοφελὲς νὰ κρύβεσθε, ἀφοῦ τὰ ξέρω ὅλα. Ἐλᾶτε... φανῆτε ειλικρινὴς μαζῆ μου, ἂν θέλετε νὰ δῆτε πῶς ἄδικα κοπιάζετε ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα καὶ τὸ μόνο ποὺ κατωφθώνετε, εἶνε νὰ κάνετε δυστυχισμένο ἕνα ἐντελῶς ἀνίδεο καὶ ἀθῶο πλάσμα, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἔ, λοιπον, ἀφοῦ θέλετε εἰλικρίνειαν, μιλῆστε μου καθαρά, εἶπεν ἡ Λένα ποῦ, ἔξυπνη καθώς ἦταν, εἶδεν ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς νὰ προσποιῆται ἄγνοια καὶ μ' ἕνα σαρδώνιο μειδίαμα περίμενε τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Λεάνδρου.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ποῦμε πολλά. Σεῖς νομίζετε ὅτι ἡ ἀπέναντί σας στάσις μου ἦ ἀποκρουστική...

— Ἡ ἀποκρουστική!

— Μάλιστα... ἡ ἀ-πο-κρου-στι-κή, ὀφείλεται στὰς σχέσεις μου μὲ τὴν δεσποινίδα Κλώνη Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ποῦ πέφτετε ἔξω. Τὴ μεταξύ μας γνωριμία, ὁποιαδήποτε τροπὴ καὶ ἂν ἔχῃ λάβει ἡ θά λάβῃ, δὲν μπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπηρεάσῃ ἡ σχέσις ποὺ συνδέει ἐμένα μὲ τὴν δεσποινίδα Τηνέλλα, γιατὶ μὲ τὴν δεσποινίδα Τηνέλλα εἶμεθα ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ μένουμε φίλοι... ἀκούτε; φ ί λ ο ι καὶ τίποτ' ἄλλο...

— Ἀλήθεια; Περίεργον! Κι' ἐν τούτοις ἡ Τηνέλλα ἔχει ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψιν.

— Ἀτυχῶς, ναί.. τὸ ξέρω. Ὅμως ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου ὑπεύθυνος γι' αὐτὸ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ καθορίσω τὸ εἶδος τῶν σχέσεών μας. Ἂν μάλισα δὲν τὸ ἔκαμα ἕως τώρα, ὄπως εἶχα ὑποχρέωσιν, ἡ ἀφορμὴ εἶσθε σεῖς.

— Ὥστε αὐτὴ ποῦ σᾶς ἀγαπᾶ τόσο... ποῦ περιμένει συνοικέσιο;

— Τίποτε ἀπ' αὐτά. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω· τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ εἶμεθα εἶνε φίλοι καὶ τίποτε περισσότερον.

Ἡ Λένα δὲν ἤθελε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ αὐτό, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ν' ἀνατρέψῃ ὅλην τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν εἶχε σχηματίσῃ γιὰ τὰς σχέσεις μεταξὺ Τηνέλλας -Λεάνδρου. Ἐνόμιζε πῶς ὁ Λέανδρος προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ

— Κύριε Λέανδρε, εἶπε, προηγουμένος μοῦ ζητήσατε νὰ φανῶ ειλικρινὴς μαζῆ σα... δὲν βλέπω νὰ φαίνεσθε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο μαζῆ μου.

— Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἔχω ἄλλο πρόχειρον μέσον γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ πεισθῆτε... εἶνε ὅμως ἔτσι, ὄπως σᾶς λέω, κι' ἂν περιμένετε μερικὲς ἡμέρες, θὰ τὸ ἰδῆτε μόνη σας.

— Θὰ τὸ ἰδῶ μόνη μου!

— Ναί, ὅταν κατορθώσω νὰ διασαφηνίσω τὰ πράγματα.

— Ὥστε, θὰ τῆς πῆτε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζει τίποτε ἀπὸ σᾶς;

— Θὰ τῆς πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τῆς προσφέρω τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς φιλίας μου.

— Δυστυχισμένη Τηνέλλα! ἔκαμε μὲ προσποιημένην συμπάθειαν ἡ Λένα, ποῦ ἤθελε νὰ θίξῃ ὅλας τὰς πλέον εὐαισθήτους χορδὰς τῆς ψυχῆς τοῦ Λεάνδρου, γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι τῆς ἔλεγεν ἀλήθεια.

— Δυστυχισμένη;... γιατί; Ἡ δεσποινὶς Τηνέλλα εἶνε πολὺ νέα, ἀρκετὰ εὔμορφη, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ προῖκα, μὲ μόρφωσι...δὲν τῆς λείπει τίποτε... Ὅπου καὶ νὰ στρέψῃ θὰ βρῇ τόσους γαμπροὺς ἀσυγκρίτως καλλίτερους ἀπὸ μένα.

— Ναί, μὰ δὲν προκειται νὰ παντρευτῇ μόνον κανείς... χρειάζεται καὶ γ' ἀγαπᾶ.

— Ὑπάρχουν τόσοι νέοι ἀξιαγάπητοι, πλούσιοι, εὔμορφοι, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας βιοπαλαιστὴς σὰν ἐμένα...

Ἡ φωνὴ τοῦ Λεάνδρου εἶχε προσλάβῃ ἕνα ἤχημον, βαρύν, μελαγχολικὸν τόνον. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κατέπεισε ἢ θὰ κατεπείθε τὴν Λέναν νὰ παύσῃ νὰ βασανίζῃ μὲ τὰς ραιουργίας της τὴν Τηνέλλαν, ἤοχισε νὰ τῆς φέρεται ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάπως ὀλιγώτερον ψυχρὰ καὶ μὲ περισσότεραν οἰκειότητα.

Ἐξ ἄλλου ἡ Λένα ἄκουγε σὰν ἀποκάλυψιν ὅσα τῆς ἔλεγε, δὲν μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ. Δὲν ἀγαποῦσε τὴν Τηνέλλαν;... δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ!... αὐτὴν ποὺ ἀπετέλει γι' αὐτὸν ἕνα ἀληθινὸν εὔρημα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως!... Ἀλλὰ γιατί; Ἀγαποῦσε ἄλλην;... Ὅλες αὐτὲς ἡ ἀπορίες πηδοῦσαν ἀλλεπαλλήλως καὶ χόρευαν μέσα στὸ μυαλό της, χωρὶς μπορεῖ νὰ βρῇ μίαν ἐξήγησιν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(23) ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (23)

Πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἔρωτα.

Ὅταν ἀπέσυρσεν τὰ χέρια των, ἡ Μαρία, τῆς ὁποίας μία ἐλαφρὰ ὠχρότης εἶχε κιλύψῃ τὸ πρόσωπον, ἔστρεψε πρὸς τὴν κυρίαν, ποῦ εἶχε καθήσῃ δίπλα της καὶ τῆς μιλοῦσε. Ὁ νέος, ἀρκετὰ συγκινημένος ἀπεθαύμασεν ἐπ' ὀλίγον τὸ εὐγενικὸ προφίλ της καὶ κατόπιν ἠναγκάσθη νὰ στραφῇ πρὸς τὴν πριγκήπισσαν Λίγκορ, διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς κάποιαν ἐρώτησιν. Ἀλλ' ἡ καρδιὰ του ἦτο διαρκῶς ἐστραμμένη πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ μετ' ὀλίγον τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν καὶ πάλιν καὶ ἦτον ἀρκετὰ εὔγλωττος ἡ ἔκφρασίς των ὥστε νὰ ἐννοήσουν πολὺ καλὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἡ ὠχρότης τῆς Μαρίας ηὔξησε καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ νέου ἐπετάθη ὥστε νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῇ, νὰ βγῇ ἔξω, ν' ἀναπνεύσῃ λίγον ἀέρα.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν πριγκήπισσαν.

— Τόσον γρήγορα φεύγετε;

— Μὲ λυπεῖ πολύ, ἀλλὰ κάποια ἐπείγουσα ὑπόθεσις.

— Εἶσθε κακος, ὅλο ἔτσι μᾶς τὰ κάνετε, τοῦ εἶπεν εἰς ἕνα τόνον προσποιητῆς ἐπιπληκτικόν, ἐνῷ τοῦ ἐμειδιοῦσε φιλικώτατα καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

Φαίνεται ὅτι εἶχαν μεγάλην οἰκειότητα μεταξύ των. Τῆς ἠσπάσθη τὸ χέρι καὶ κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὴν Μαρίαν, μπροστὰ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεκλίθη, σὰν μὲ κάποιαν εὐλάβειαν. Τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι, τὸ ἤρπασε σχεδὸν μὲ πυρετόν, τὸ ἐσφιξε δυνατά:

— Ἡ γνωριμία σας μὲ καθυσιᾶ εὐτυχῆ, δεσποινίς.

Καὶ εἰς τόνον χαμηλότερον, μόλις ἀκούσμενος καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἑαυτόν του προσέθεσε:

— Οἱ οὐρανοὶ ποῦ μοῦ ξανοίγουν τ' ἀσύγκριτα μάτια σας ἀποτελοῦν ἕνα ὁλόκληρο ποίημα... μὲ συναρπάζουν... μὲ μαγεύουν.

Ἡ Μαρία, τῆς ὁποίας ἡ ταραχὴ ἔπνιγε τὴ φωνή, μόλις κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ ἕνα «εὐχαριστῶ».

Καὶ ὁ νέος ἀπεμακρύνθη.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Μαρσὲλ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σαλονιοῦ ἐτέχετο διαρκῶς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τίποτε ἐξ ὅσων διέτρεξαν μεταξὺ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ νέου.

Ἡ Μαρία ἤρχισε νὰ συνομιλῇ πάλιν μὲ τὴν πριγκήπισσαν Λίγκορ, ἡ ὁποία ἔμεινε τόσον ἐνθουσιασμένη μαζή της, ὥστε τὴν προσεκάλεσε νὰ πηγαίνῃ τακτικὰ εἰς τὸ μέγαρόν της.

Ἡ δεξίωσις ἐτελείωσε ἕνα λαντῶ ἔφερνε μετ' ὀλίγον τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Μαρσὲλ εἰς τὸ ἐξοχικὸ σπητάκι τους. Ὁ ζωγράφος ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ χαράν. Τοὐναντίον ἡ Μαρία ἔμενε ἄφωνη καὶ σὰν ἀφηρημένη καὶ μελαγχολική. πράγμα τὸ ὁποῖον ὁ Μαρσὲλ ἀπέδωκεν εἰς τὰς συγκινήσεις τῆς πρώτης κοσμικῆς ἐμφανίσεώς της.

— Ἡ πριγκήπισσα Λίγκορ μοῦ εἶπε πῶς ἔμεινε κατενθουσιασμένη μαζή σου, εἶπε γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν σιωπή.

— Ναί, πολὺ καλὴ κυρία... μοῦ φέρθηκε μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

— Εἶσαι ἀξιαγάπητο πλάσμα, Μαρία. Ἄμα σὲ δῇ κανεὶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σ' ἀγαπήσῃ. Εἶδες μὲ πόση συμπάθεια σοῦ μιλοῦσαν ὅλοι κι' ὅλες;

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς σὲ σᾶς περισσότερο, στὴ φήμη σα: καὶ στὴν ἀξία σας, ὀφείλεται αὐτό, ἀπήντησε μὲ ειλικρίνειαν, καὶ ἐστήριξε βλέμματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μαρσὲλ.

— Ὄχι... μὴν τὸ λὲς αὐτό, διεμαρτυρήθη ἐκεῖνος ζωηρῶς. Ἀπευθύνοντο ἀποκλειστικὰ σὲ σένα, εἶσαι ἕνα θησαυρός... ἕνας ἄγγελος, Μαρία...καὶ τῆς ἔπισε μὲ θέρμην τὸ χέρι.

Ἐνόμισεν ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμὴ νὰ τῆ· ἐμπιστευθῇ τὸν ἔρωτά του. Ἀμέσως· ὅμως ἐδειλίασε καὶ συνεκρατήθη.

— Θὰ συνεκινήθης πολὺ σήμερα, εἶπε σὲ λίγο, ὅταν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν ἔξαψί του.

— Ἦταν φυσικόν...Πρώτη φορὰ ποῦ μπαίνω στὸν κόσμο, χωρὶς ἀκόμα νὰ ξεχάσω τὸ χωριό μου. Ἀπήντησε ἡ Μαρία ποῦ μὲ κάθε τρόπο ἤθελε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸ ζωγράφο, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, τὴν πραγματικὴν ἀφορμὴν τῆς συγκινήσεώς της.

— Μὴ θυμᾶσαι πιὰ τὸ χωριό σου... Ἀπὸ σήμερα ἀποτελεῖς μέλος τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας τῆς Ρώμης... εἶσαι πλουσία, εὔμορφη, ἔχεις κάθε τί ποὺ θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχῆ... Εἶναι καιρὸς νὰ ξεχάσῃς την παλιά σου ζωή...

— Ἀχ! ἂν μποροῦσα... ἀπήντησε μελαγχολικὰ ἡ Μαρία·

— Μτορεῖς καὶ τὸ θέλεις καὶ σύ, χωρὶς νὰ τὸ κ ταλαβίνῃς καλά. Ἂν μποροῦσες νὰ ἰδῇς, ὅπως βλέπω ἐγώ, τὴν ἀλλαγή σου ἀπὸ τότε ἤρθαμε ἐδῶ, θὰ ἐπείθεσο, ὅσι δὲν εἶσαι πιὰ ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων. Εἶσαι ἡ Μαρία Στέλλα. ἐκείνη ποῦ οὲ παρουσίασα ἐγώ.

— Τόσο πολὺ ἄλλαξα;

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾷς στὸν καθρέφτη καὶ νὰ κρίνῃς ἀντικειμενικὰ τὸν ἑαυτόν σου. Ἤσουν ἕνα ἀγριο-κόριτσο ποῦ πηδοῦσες στοὺς βράχους καὶ δὲν ἐγνώριζε ἄλλη χαρὰ νὰ παίζῃς μέ τὴ θάλασσα...

— Τὴ βρίσκετε μικρὴ αὐτὴ τὴ χαρά;

— Εἶσαι σήμερα μία τελεία γυναῖκα, ἀνεπτυγμένη, τελειοποιημένη στὸ πνεῦμα, τὴν ψυχή. σὴ μορφὴ ἀκόμα... Κι' ἂν σήμερα ἔκανα τὴ Σειρῆνα μου, θὰ εἶχι χίλιες φορὲς μεγαλείτερη ἐπιτυχία, γιατὶ εἶσαι χίλιες φορὲς ὡραιοτερη ἀπὸ πρώτα.

— Πόσο ἀλλοιόστικα μοῦ μιλᾶτε σήμερα, κύριε Μαρσέλ...

Ὁ ζωγράφος ἠννόησε, ὅτι εἶχε προχωρήσῃ πολύ, προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Εἶνε ἀπὸ τὴ χαρά μου, ποῦ σὲ βλέπω στὴ θέσι ποῦ σὲ ὀνειρευόμενα καὶ ποῦ σοῦ ἀξίζει..,

"Οταν τὸ ἁμάξι ἔφθασε στὸ σπῆτί τους, εἶχε νυχτώσῃ πιά. Ἡ Σμαρέλια τοῦ, ἐπερίμενε στὴν πόρτα καὶ τοὺς ὑπεδέχθη μὲ χαρούμενο μειδίαμα, ποῦ ἄφινε ν' ἀστράφτῃ ἡ λευκὴ ὀδοντοστοιχία της.

— Περάσατε καλά; ρώτησε ἡ Μαρία, ἐνῷ τὴν ἐβοηθοῦσε νὰ κατέβῃ.

(ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν θὰ δημοσιεύσουν δ,τι θέλουν, ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ποιήματα, προτάσεις ἀνταλλαγῶν, ὑπ·λογίζοντες πρὸς δέ κα λεπτὰ τὴν λέξιν τὰ πεζά, εἰκ·σι τὰ ποιήματα καὶ ἐξ νόγλωσσα.

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων καλῶν οἰκογενειῶν πανταχόθεν ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Ἐμμ. Γ. Δοριάκις ἐπιλοχίας 7ου Συν)γιατος Κρητῶν Ι Πολ)χίας Τ. Τ. 903

— Δεσποινίδες ἀλ ἐπανελθὼν τοῦ ταξειδίου μου ζητῶ σύζυγο προτιμῶνται μοδιστρ·ι·ες, μελαχρυινὲς «Ἀτρόμητος» p. r. Ἀθῆναι.

— Προσοχὴ ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ ἀπαξάπαντας «Σᾶς γλυκοφιλῶ» p. r. Φιλιατρά.

— Ἀνταλλάσσω c. p. τοπεῖα ὑτερόχρυσ ὡμορφιᾶς μόνον μὲ νέους ἀρίστης μορφώσεως Γερμανιστὶ Ἑλληνιστὶ «Pupi ée».

— Γεῶργο Κ. καὶ σὺ Δημηρᾴκη γιὰ καθῆσστε φρόνιμα μὴ πειράζεται τὰ κορίτσια γιατὶ θὰ σᾶς στείλωμε στὰ λουτρὰ νὰ κάμετε μπάνι·ν πρὸς καθαρισμὸν «Τρυποφράκτης» p. r. Δράμαν.

— Λούα εἰς τοὺς ψευδωνυμούχους γυμνασιόπαιδας Ἀγρινίου Ἀραμάκι Ἀγρίνιον.

— Πλεοὺς σὲ ἀνεκαλύψαμεν δέχεσαι; Ἀραπάκι Ἀγρίνιον.

—Ἀνταλ·άσσω c p.καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας «Διαβάτης» p. r. Δράμαν.

—Ἀνταλλάσσω c. p καὶ ἐπιστολὰς μὲ ὅλας καὶ ὅλους ἀνεξαιρέτως Ἕνας ἀγνωστος γνωστὸς p.r. Δράμαν.

—Ἀλλάνια Καρδιὲς Συμμορίαι, Ἀτσίγγανοι, Περιστερὲς φρίδια τοῦ διαβόλου ἀνταλλάσσοιμεν; «Δόντι» P R. Δράμαν.

Μνησῆρα τῆς εὐτυχίας, Μυστηριώδη Ἀμαζόνα, Σπυρ. Βαλσαμίδην, Em Caneralin Rigadin ἔγραψα ἀπαντήσατε. "Αστρον τῆς βολοῦσε ἀπὸ χαράν. Τοὐναντίον ἡ Μαρία ἔμενε ἄφωνη καὶ σὰν ἀφηρημένη καὶ μελαγχολική. πράγμα τὸ ὁποῖον ὁ Μαρσὲλ ἀπέδωκεν εἰς τὰς συγκινήσεις τῆς πρώτης κοσμικῆς ἐμφανίσεώς της.

— Ἡ πριγκήπισσα Λίγκορ μοῦ εἶπε πῶς ἔμεινε κατενθουσιασμένη μαζή σου, εἶπε γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν σιωπή.

— Ναί, πολὺ καλὴ κυρία... μοῦ φέρθηκε μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

— Εἶσαι ἀξιαγάπητο πλάσμα, Μαρία. Ἄμα σὲ δῇ κανεὶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σ' ἀγαπήσῃ. Εἶδες μὲ πόση συμπάθεια σοῦ μιλοῦσαν ὅλοι κι' ὅλες;

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς σὲ σᾶς περισσότερο, στὴ φήμη σα: καὶ στὴν ἀξία σας, ὀφείλεται αὐτό, ἀπήντησε μὲ ειλικρίνειαν, καὶ ἐστήριξε βλέμματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μαρσὲλ.

— Ὄχι... μὴν τὸ λὲς αὐτό, διεμαρτυρήθη ἐκεῖνος ζωηρῶς. Ἀπευθύνοντο ἀποκλειστικὰ σὲ σένα, εἶσαι ἕνα θησαυρός... ἕνας ἄγγελος, Μαρία...καὶ τῆς ἔπισε μὲ θέρμην τὸ χέρι.

Ἐνόμισεν ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμὴ νὰ τῆ· ἐμπιστευθῇ τὸν ἔρωτά του. Ἀμέσως· ὅμως ἐδειλίασε καὶ συνεκρατήθη.

— Θὰ συνεκινήθης πολὺ σήμερα, εἶπε σὲ λίγο, ὅταν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν ἔξαψί του.

— Ἦταν φυσικόν...Πρώτη φορὰ ποῦ μπαίνω στὸν κόσμο, χωρὶς ἀκόμα νὰ ξεχάσω τὸ χωριό μου. Ἀπήντησε ἡ Μαρία ποῦ μὲ κάθε τρόπο ἤθελε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸ ζωγράφο, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, τὴν πραγματικὴν ἀφορμὴν τῆς συγκινήσεώς της.

— Μὴ θυμᾶσαι πιὰ τὸ χωριό σου... Ἀπὸ σήμερα ἀποτελεῖς μέλος τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας τῆς Ρώμης... εἶσαι πλουσία, εὔμορφη, ἔχεις κάθε τί ποὺ θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχῆ... Εἶναι καιρὸς νὰ ξεχάσῃς την παλιά σου ζωή...

— Ἀχ! ἂν μποροῦσα... ἀπήντησε μελαγχολικὰ ἡ Μαρία·

— Μτορεῖς καὶ τὸ θέλεις καὶ σύ, χωρὶς νὰ τὸ κ ταλαβίνῃς καλά. Ἂν μποροῦσες νὰ ἰδῇς, ὅπως βλέπω ἐγώ, τὴν ἀλλαγή σου ἀπὸ τότε ἤρθαμε ἐδῶ, θὰ ἐπείθεσο, ὅσι δὲν εἶσαι πιὰ ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων. Εἶσαι ἡ Μαρία Στέλλα. ἐκείνη ποῦ οὲ παρουσίασα ἐγώ.

— Τόσο πολὺ ἄλλαξα;

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾷς στὸν καθρέφτη καὶ νὰ κρίνῃς ἀντικειμενικὰ τὸν ἑαυτόν σου. Ἤσουν ἕνα ἀγριο-κόριτσο ποῦ πηδοῦσες στοὺς βράχους καὶ δὲν ἐγνώριζε ἄλλη χαρὰ νὰ παίζῃς μέ τὴ θάλασσα...

— Τὴ βρίσκετε μικρὴ αὐτὴ τὴ χαρά;

— Εἶσαι σήμερα μία τελεία γυναῖκα, ἀνεπτυγμένη, τελειοποιημένη στὸ πνεῦμα, τὴν ψυχή. σὴ μορφὴ ἀκόμα... Κι' ἂν σήμερα ἔκανα τὴ Σειρῆνα μου, θὰ εἶχι χίλιες φορὲς μεγαλείτερη ἐπιτυχία, γιατὶ εἶσαι χίλιες φορὲς ὡραιοτερη ἀπὸ πρώτα.

— Πόσο ἀλλοιόστικα μοῦ μιλᾶτε σήμερα, κύριε Μαρσέλ...

Ὁ ζωγράφος ἠννόησε, ὅτι εἶχε προχωρήσῃ πολύ, προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Εἶνε ἀπὸ τὴ χαρά μου, ποῦ σὲ βλέπω στὴ θέσι ποῦ σὲ ὀνειρευόμενα καὶ ποῦ σοῦ ἀξίζει..,

"Οταν τὸ ἁμάξι ἔφθασε στὸ σπῆτί τους, εἶχε νυχτώσῃ πιά. Ἡ Σμαρέλια τοῦ, ἐπερίμενε στὴν πόρτα καὶ τοὺς ὑπεδέχθη μὲ χαρούμενο μειδίαμα, ποῦ ἄφινε ν' ἀστράφτῃ ἡ λευκὴ ὀδοντοστοιχία της.

— Περάσατε καλά; ρώτησε ἡ Μαρία, ἐνῷ τὴν ἐβοηθοῦσε νὰ κατέβῃ.

(ἀκολουθεῖ).

— Ὁ Rico θὰ ἀντήλλασσε ἐπιστολὰς ἔστω καὶ c. p. ἑαν τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία—Καθὼς λένε ὃν πιστεύ·ουμε τῆς κακὲς γλῶσσες, εἶνε καλαμπουριστής... ἀπελπιστικὸς... Δὲν τὸ πέρνω ὅμως τὸ λαμπό μου. Δὲν ἔχετε κορίτσια μου, παρὰ νὰ γράψετε γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε. Ἡ αὖρα τῶν καλαμπουριῶν του θὰ σᾶς χρειαστῇ πολὺ τώρα μὲ τῆς ζέστες. Ἡ διεύθυνσις του εἶνε Ἀνθ)γὸν Rico p. r. S. P. 940

— Δεσποινίδες Καρδίτσης Τρικκάλων ἄλτ' εἶμαι ἕνα Τρικκαλινὸ πουλὶ θθμα τῆς ἀγάπης μου στὰ ξένα καὶ ζητῶ σὲ c. p. ἀνταλλαγὴ μὲ δσες γράφουν πονεμένα γράψατε Δάντην p·r. Πειραιᾶ.

Ἀναγνῶσται καὶ Ἀναγνώστριαι τῆς φιλτάτης «Σφαίρας» μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ ποῖον λόγον παντρευόμεθα; Στὴν καλυτέραν ἀπάντησιν θὰ στείλω 10 κάρτες καὶ τὴν φωτογραφίαν μου γράψατε Ἀνθυπολοχαγὸν Μῆτσον 29ον Σύνταγμα Πεζικοῦ Τ.Τ. 903.

— Ἀδερφάκι εἶμαι τ' ἀνυπόφορο Κουγοῦπι καὶ διὰ νὰ σὲ ἀφήσω ἥσυχον δήλωσε ὑποταγὴν διότι ἐκ τοῦ ὀνόματός μου ἐννοεῖτε ὅτι εἶμαι ὄνομα καὶ πρᾶμμα.

— Ἀγκαθάγγελε Κατά τὸν νόμον Α.Μ.Κ. δυνάμει τοῦ ἄρθρου 345 κατάσχετε τὸ ὑμέτερον ἀλεξιβρόχιον ὡς μὴ πληρωθὲν τῷ Γιουσουρούμι ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ἐπρομηθεύθητε καὶ τίθεται εἰς δημοπρασίαν. Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι p. r. Ἀθῆναι.

— Γεώργιον Γ.ωτ, Πλατεῖαν Ἀττικῆς, ἀδίκως κοπιάζης ἡ Μαντὼ δὲν σὲ θέλει «Ἰδιοτροπος».

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων καλῶν οἰκογενειῶν πανταχόθεν, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Ἐμμ. Γ. Δοριάκις ἐπιλοχίας, 7ου Συν)γιατος Κρητῶν Ι Πολ)χίας Τ.Τ. 903.

— Baleon Πλατεῖα Ἀττικῆς Μὴ σκανδαλίζης τοὺς νέους τοῦ Καφενείου «Ἱππότης τῶν Ἀστέρων».

Ρωξάνη, Δηλώσατε παρακαλῶ διεύθυνσιν, εἴσθε ἀρσενικὸς ἐτοιμολόγος. Merci Συρανὸ δὲ Μπερζερράκ.

— Ἐνεργηθεῖσῶν ἐζετάσεων πρὸς ἀπονομὴν πτυχίου κουταμάρας ἐπέτυχον κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς Διαβόλου κάλτσα, Τζὶν-Τζών. Ἀμείλικτος Πεπρικόκινος, Μυστηριώδης καπνιστής, καὶ σαμμορίται 7. χ. τοὺς συγχαίρομαι «Τὸ Ἀδερφάκι».

— Ἀνταλλάσσω c.p μετὰ δεσποινίδων καὶ νέων Παξιμαδοκλέφτρα. Τσαχπίνα, Etourdie Λεβέντισα Κουστάλλω,"Ανυπόφορο κουνοῦπι, Λαβωμένη. δέχεσθε; γράψατε 'Αδερφάκι Bureaux «Sphaira» Athenes.

— Ἀνταλλάσσω c p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας πανταχόθεν προτιμῶ καλλονὰς καὶ ζεύγη γράψατε «Πεταχτὴν Ξανθιοτοπούλαν» p. r. Δράμαν.

— Attenfion !! Ἀνταλλάσσω c. p. ἐρωτικὰς καὶ φιλολογικὰς ἐπιστολὰς ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μετὰ εὖ ἠγμένων νέων καὶ δεσποινίδων προτιμῶ Χαρ. Θοαβ. Λογίαν καὶ Drapeuaglorieux.«Diableteau d'Amalia». p.r. Ἀμαλιάς.

— Ὑπολοχαγὸς 23ετὴς τελευταίως ἐξελθὼν τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου τῶν Εὐελπίδων δέχεται προτάσεις γάμου μὲ νέας ἀπὸ 18 μέχρις 23 ἐτῶν. Συνεννόησις ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιστολῶν τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς ἣν δὲον ἀπαραιαιτήτως νὰ ἐσωκλείηται καὶ φωτογραφία. Ἀποκλείονται μεοῖται. Ἐχεμύθεια ἀπόλυτος. Γράψατε Χαρίλαον Κυριαζῆν ὑπολοχαγὸν 8ον Σύνταγμα Πεζικοῦ Τ. Τ 929.

—Ἀγιάνν

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΝΔΡΥ

Ὅλη ἡ σειρὰ τῶν φρικαλέων κακουργημάτων ἑνὸς συγχρόνου μεγαλοφυοῦς ἐγκληματίου.

Συνεχισθείσης τῆς ἐρεύνης εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Γκαμπαί ἀνευρέθησαν καὶ κατεσχέθησαν στουπόχαρτα φέροντα ἀποτυπωμένας διαφόρους διευθύνσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων κάποιας ἢ κάποιου Σαμπατιέ, θύματος ἢ συνεργόχου, τῆς Κας Ντεσάν, τῆς Δίδος Φερνάνδης Σεγκρὲ—περὶ ἧς θὰ εἴπωμεν κατωτέρω—καὶ ἑκατοντάδες ἐπιστολῶν ταξιθετημέναι προσεκτικὰ καὶ τιτλοφορημέναι μὲ συνθηματικὰ στοιχεῖα—χάος ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἰδοῦμε τί θὰ προκύψῃ ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐχρησιμοποίει καὶ τὸ ψευδώνυμον Πριουνὲν (ἀνῆκον εἴς τινα ἐκ Βορδώ, οὗτινος τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον εἶχε κλαπῆ ὀν Ὀκτώβριον τοῦ 1916), ἄγνωστον ὑπὸ ποίας περισπάσεις τοῦτο. Εἰς τοὺς τοίχους καὶ τῶν τεσσάρων δωματίων ἦσαν ἀνηρτημέναι εἰκόνες τοῦ Χρισεοῦ - δεῖγμα «εὐσεβείας» τοῦ ἐνόχου ἕνα κάδρο τοῦ κ. Κλεμανσώ, ἡ Ἄρτεμις εἰς τὸ λουτρὸν καὶ ἄλλα τινὰ ἀντίγραφα ἔργων τέχνης.

Μεταξὺ δὲ τῶν διαφόρων ἐντύπων, ἅτινα εὑρέθησαν, ἦτο καὶ φυλλάδιόν τι ἀναγράφον τὴν δίκην καὶ τὴν ἱστορίαν Ρώσσου ἰατροῦ, τύπου Λανδρύ, μέ τινας παραλλαγάς.

Γαργαλητὰ ποῦ φονεύουν

Ἐγκληματίας προικοθήρας καὶ οὗτος ἀπεκαλύφθη διὰ τεχνάσματος, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐφόνευε καὶ τὴν τρίτην σύζυγόν του, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον καὶ τὰς ἄλλας δύο.

Ἀφοῦ δηλαδὴ ἐνεθυλάκωνε παρ' ἑκάστης τὸ χρῆμα, διὰ προγαμιαίας δωρεᾶς, ἀνήγγελλεν εἰς τὴν σύζυγον εὐχάριστόν τι δῆθεν γεγονός, συγχρόνως δὲ τῇ ἐξεδήλου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ πανηγυρίσουν διασκεδάζοντες καὶ εὐωχούμενοι μόνοι, δίδοντες ὁλοήμερον ἄδειαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Φυσικὰ ἐκείνη δὲν ἀντέτεινε, ἐπεδίδοντο δ' οὕτω εἰς κατὰ κόρον βρῶσιν καὶ πόσιν, γλυκισμάτων ἰδίως καὶ λικέρ. Ἡ ἄτυχὴς σύζυγος, μεθυομένη καὶ προτρεπομένη παρ' αὐτοῦ νὰ δοκιμάσῃ καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ πλούσιον καὶ παρατεταμένον γεῦμα, ἔτρωγε καὶ ἔπινε πράγματι ὑπὲρ τὸ δέον. Μετὰ ταῦτα ἐκεῖνος τὴν ἔγδυε τελείως καὶ εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ τὴν περιτυλίγῃ ἀπὸ λαιμοῦ μέχρι ποδῶν μὲ μίαν μακροτάτην σάρπα καὶ κατόπιν νὰ τὴν γαργαλίζῃ ὑπὸ τὸ πέλμα, ἐπιμόνως καὶ φυσικά, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας της. Ἡ δυστυχὴς ὑφίστατο οὕτω, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἐν μέσῳ λυγμῶν γέλωτος τὸν ἐκ συγκοπῆς θάνατον.

Πόσον, ἀλήθεια, νὰ εἶχεν ἐντρυφήσῃ ὁ Λανδρὺ ἀναγινώσκων τὴν ἱστορίαν αὐτήν...

Εἰς ἀντιφάσεις

Εὑρέθη προσέτι εἰς τὸ Γκαμπαὶ ἐντειχισμένος ἀποτεφρωτικὸς κλίβανος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀποτεφρωμένα ὀστᾶ, ποσότητος πέντε ἀνθρωπίνων σκελετῶν, τειάχιον κρανίου καὶ μία κάσσα περιέχουσα ἕνα ἀπαοῦλο μὲ τὰ ἀρχικὰ ψηφία Κ (αικιλία) Λ (ακόστ) καὶ προερχόμενον ἐκ Μπαγῦόν, ὁπόθεν κατήγετο ἡ χήρα Μπιουϊσσὼν Καικιλία Λακόστ, καὶ ἕτερον μὲ ἀρχικὰ Μ(ορῶ) Π(ελᾶς) ἀνῆκον εἰς ἄλλο θῦμα του. Ὅταν ὁ Λανδρὺ ἠρωτήθη τί ἀπέγιναν.

— Πᾶτε νὰ ἐξετάσετε, εἶπε. Δὲν ξέρω τίποτε.

Διὰ δὲ τὴν ὡραίαν ἀληθῶς Μερσαντιέ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐθεάθη μεταβαίνων εἰς τὴν βίλλα τὸν Ἰανουάριον, εἶπεν ὅτι ἀνεχώρησε, δὲν ἤξευρε ποῦ, μὲ τὰ δύο σγουρὰ σκυλάκια της. Ὅταν ὅμως τοῦ ἔδειξαν τὰ πτώματα τῶν δύο ζώων, ὑπὸ σωρῶν φύλλων εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν ἠρώτησαν πῶς καὶ εὑρίσκοντο παραχωμένα ἐκεῖ, κατ' ἀρχὰς μὲν τἄχασε, κατόπιν δὲ εἶπε ὅτι ἐκείνη φεύγοντας τὸν παρεκάλεσε νὰ τὰ σκοτώσῃ κι' αὐτὸς τὰ ἐσκότωσε Κι' ὅταν τὸν ἠρώτησαν μήπως ἐσκότωσε κ' ἐκείνην, χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπήντησε.

Αἱ ἀταίσιαι φλόγες

Κατετέθη ἐξ ἄλλου ὅτι ἕνα βράδυ ἐθεάθη σκάπτων λάκκον ἀρκετὰ μεγάλον καὶ βαθύν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ λάκκος ἦτο σκεπασμένος καὶ εἰς τὸ μέρος του ἦτο φυτευμένη μιὰ ἀχλαδιὰ ποὺ τὴν εἶχε ξεριζώσῃ ἀπ' ἄλλου.

Ἐνδιαφέρει προσέτι νὰ γνωσθῶσιν αἱ καταθέσεις ἑνὸς κρεοπώλου, ὀνόματι Ἀνντριαί, καὶ κάποιου κ. Ντουμλόν, διακοσμητοῦ τῆς ἐπαύλεως τοῦ μαρκησίου ντὲ Λαμπρίφ. Οὗτοι ἀνέφερον, ἀπαραλλάκτως σχεδόν, ὅτι, κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἀπὸ τοῦ 1915 καὶ ἐντεῦθεν, κατερχόμενοι ἐκ τοῦ Μπουρντοννέ, εἶδον ἐξ ἀποστάσεως 1500 μέτρων, γλώσσας φλογῶν ποῦ ἀνέβαινον ὑψηλὰ σὰν ἀπὸ κανένα καμίνι. Ἐπλησίασαν ἀπὸ περιέργειαν κ' ἐξηκρίβωσαν ὅτι προήρχοντο ἐκ τῆς ἐπαύλεως Ντυπὸν-Λανδρύ.

Εἶχε συνεργούς ;

Ἐγείρεται ἡ ἀπορία : Εἶχε καὶ ἄλλους συνεργούς ;

Εἰς τὸν ἀνακριτὴν κ. Μπονὲν κατηγγέλθη ὅτι κάποιος Ρενὼ «φίλος τοῦ Λανδρύ», ἐξηφανίσθη χαρακτηριστικῶς μετὰ τῆς μητρέσας του. Ἐξηκριβώθη πράγματι ὅτι νεαρὰ καὶ ὡραία γυνὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κα Δαυὶδ παρουσιάσθη ἐκ τῆς Κας Λαγκεραῦ, ὁδὸς Λαπόρτ 6, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐνοικιάσῃ ἓν κενὸν διαμέρισμα δι' ἑαυτὴν καὶ τὸν «ἀδελφόν» της Γ. Ρενώ, πράκτορα δημοσιεύσεων. Ἡ Κα Λαγκεραῦ μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας ἐπείσθη ὅτι ἡ νέα ἔνοικος δὲν ἦτο καθόλου ἀδελφὴ τοῦ κ. Πράκτορος δημοσιεύσεων. «Φυσικὰ δὲ δὲν θὰ ἔδιδε ποτὲ τὸ διαμέρισμα ἂν αὐτὸ τὸ ἤξευρε ἐξ ἀρχῆς». Ὁπωσδήποτε τοὺς ἔθεσε διορίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἂν δὲν ἐξεκένουν τὸ σπίτι θὰ προσέφευγεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Προτοῦ ὅμως ἀκόμη ἐκπνεύσῃ αὕτη ἡ Κα Δαυὶδ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Παρίσι, ἐξαφνικὰ δὲ καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ «ὁ κ. ἀδελφός». Ἀλλὰ δὲν εἶχον παρέλθῃ δύο ἡμέραι καὶ ἡ κ. Λαγκεραῦ ἐπληροφορεῖτο ὅτι ὁ Ρενὼ εἶχε συλληφθῇ διὰ κλοπὴν μιᾶς βαλίτσας καὶ ἐφυλακίσθη, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ.

Ἐκ τῆς ἀνακρίσεως οὐδὲν βέβαιον προέκυψεν ὡς πρὸς τὰς σχέσεις Λανδρὺ-Ρενώ. Ἴσως πρόκειται περὶ κλέπτου τὸν ὁποῖον ὁ Λανδρὺ εἶχεν ἁπλῶς ὄργανον καὶ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἔπερνεν εἴδησιν τοῦ τί ἔκαμνε ὁ πάτρων του. Ὡς πρὸς τὴν Κα Δαυὶδ, ἡ παρατηρηθεῖσα τελεία ἐξαφάνισίς της ἐγέννησε τὴν ὑπόνοιαν μήπως ὁ Λανδρὺ ἐμνηστεύθη καὶ αὐτήν, παρὰ τὰς σχέσεις του μὲ «τὸν κ. ἀδελφόν.» Ἄλλως πῶς καὶ διατί ἐξηφανίσθη ;

Δὲν βγαίνει ὁ λογαριασμὸς

Ὑπὸ τῆς ἀνθρωπομετρικῆς ὑπηρεσίας ἐβεβαιώθη ἡ ταὐτότης τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν ληφθέντων ἐκ τῆς ἐπαύλεως Λόδζ καὶ Γκαμπαί Ἀνήκουν ὅλα εἰς τὸν Λανδρὺ καὶ μόνον.

Ἀλλ' ἡ ποσότης τῆς περισυλλογείσης τέφρας δὲν ἀγελόγει οὐδ' εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ βεβαιωμένου ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων τοῦ Λανδρύ, τοσοῦτον μᾶλλον καὶ ὅτον ἐκ τῆς ἐπισταμένης χημικῆς καὶ μικροσκοπικῆς ἐρεύνης προέκυψεν ὅτι κάποτε—ὄχι πάντοτε—ὁ κακοῦργος ἔκαιε τὰ θύματά του ὅπως ἦσαν, μὲ τὰ ροῦχα των, ἢ τοὐλάχιστον μὲ μέρος ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἀφοῦ δὲν βγαίνει ὁ λογαριασμός, ἐρωτᾶται τί τὰ ἔκαμνε τὰ ρέστα. Τὰ ἐξηφάνιζε κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ποῖον ;

Μπριζόλες ἔψηνε ;

Τὸ σκότος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἡ κατα-διωκτικὴ ἀρχὴ καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, τὸ ἐφώτισεν ἀπροσδοκήτως μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ἐπιάτρου κ. Μοντελέ.

Οὗτος κατέθεσεν ὅτι περὶ τὰ τέλη Μαΐου 1916 εἶχεν ὑπάγει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θείαν του, μένουσαν εἰς τὸ Γκαμπαί. Ἐπιστρέφων τὴν νύκτα ἠναγκάσθη, λόγῳ βλάβης τοῦ ποδηλάτου του, νὰ προχωρήσῃ πεζὸς καὶ ἀγάλι ἀγάλι πρὸς τὸν σταθμόν. Μιὰ δυνατὴ κνίσσα ψηνομένου, καιομένου μᾶλλον, κρέατος, τὸν ἔκανε νὰ προσέξῃ. Ἀνεδίδετο ἐκ τῆς γνωστῆς του ἐπαύλεως τῆς Κας Τρίκ, ὅπου κατώκει ὁ ψευτο-Ντυπόν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἠγνόει ὁ κ. Μοντελέ. Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἐστέκετο ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο.

— Εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, γράφει ὁ κ. Μοντελέ : πόσες ὀκάδες μπριζόλες ψήνει αὐτὴ ἡ Κα Τρίκ. Θάχῃ βέβαια πολλοὺς καλεσμένους, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥρα πάλι;...

«Ἐπροχώρησα τέλος ἕως δύο χιλιόμετρα πρὸς τὸν κατήφορον. Ἡ μυρουδιὰ ἔφθανε ὡς ἐκεῖ !

Μιὰ κάσσα στὴν λίμνη

«Ἀῖφνης ἀντιλαμβάνομαι ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἤρχετο μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα..

Τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε σὰν ἡμέρα. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητον πέρασε ἀπ' ἐμπρός μου, εἶδα καθαρώτατα κατὰ πρόσωπον τὸν ὁδηγόν. Ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Λανδρύ—δὲν τὸν ἐγνώριζα τότε, ἀλλὰ τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως μόλις ἡ φωτογραφία του ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐκεῖνος δὲν μὲ παρετήρησε καθὼς μὲ προσπέρασε εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἐγὼ τὸν εἶδα εὐκολοτάτα. Ἦτο αὐτός. Καὶ εἶχε πλάϊ του μιὰ μεγάλη κάσσα, ἕνα μπαοῦλο, κάτι τέτοιο, ἀλλὰ μεγάλο καὶ τετράγωνο...

«Ἀῖφνης τὸ αὐτοκίνητο ἐσταμάτησε... Σὲ λίγο ἤκουσα ἕνα κρότο «μπλάφ» σὰν νὰ ἔπεσε στὸ νερὸ κάτι βαρὺ καὶ ὀγκῶδες. Ἀμέσως ἐπῆγε ὁ νοῦς μου στὴν κάσσα». Ἔτρεξα πρὸς ἐκεῖ, ἀλλά, προτοῦ προχωρήσω πολύ, ξανάκουσα τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἔφευγε. Ὅταν ἔφθασα κύτταξ' ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε—τί νὰ ἴδῃς...»

Ἐξ ἄλλου τρεῖς ὑπηρέτριες κατέθεσαν ὅτι τὸν Αὔγουστον τοῦ 1918, παρετήρησαν κάτι ποὺ ἐπέπλεεν εἰς τὴν Λίμνην.

«Προσέξαμε—ἦτο νύκτα καὶ δὲν βλέπαμε καὶ καλά—...ἦτο κάτι τυλιγμένο μὲ μαῦρο πανὶ καὶ μὲ τρεῖς πλευράς, περίπου ἑνὸς μέτρου ἡ καθεμία. Τὸ σχῆμα του ἔμοιαζε τόσον πολὺ πρὸς πτῶμα διπλωμένο εἰς τρία, ὥστε κυτταχθήκαμε κ' οἱ τρεῖς μας. Ἐγὼ μάλισα, λέγει ἡ ἀφηγούμενη Δὶς Ρόζα-Μαγκέν, εἶπα :

— Λέτε νὰ ἦταν ξεκάμη κανένα ;..

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ εἴδαμε καὶ πάλιν κ' ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ ἄλλην μίαν φοράν. Δὲν πλησιάσαμε ὅμως πρὸς ἐκεῖ—δὲν ἦτο κανείς, τὸ μέρος ἦτο μοναχικὸν καὶ φοβηθήκαμε. Οὔτε κάμαμε ἄλλη φοὰ λόγον δι' ὅ,τι εἴδαμε. Τὸ θυμηθήκαμε ὅταν διαβάσαμε αὐτὰ ποὺ γράφονται διὰ τὸν Λανδρὺ καὶ εἴδαμε νὰ γίνεται λόγος καὶ διὰ τὴν λίμνην Μπριουγιέρ.»

Ἡ ἔρευνα εἰς τὸν βυθὸν τῆς λίμνης ἀπῄτησεν ἀρκετὰς ἡμέρας Κατ' ἀρχὰς ἤνοιξαν τοὺς φράκτες καὶ τὸ νερὸ ἤρχισε νὰ ξεχύνεται πρὸς τὸ κανάλι. Περίοικοι δὲ κατέθεσαν ὅτι ὅταν πρὸ ἔτους εἶχον πάλι ἀνοίξῃ τοὺς νεροφράχτες, ὁ Λανδρὺ ὅλην τὴν ἡμέρα τριγύριζε ἐκεῖ ἀγρύπνος διότι τραβιώταν τὸ νερό... Δὲν συνῆλθε παρ' ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ξαναέκλεισαν τοὺς φράκτες. Καὶ τότε μόνον ἔφυγε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ἐνοχοποιητικὰ ἐξαγόμενα; Ὅταν σὲ βρῇ ἡ μπόρα...—Ἐφιάλτας, δὲν εἶχε ποτέ—Ἠγαπῶντο λοιπόν ;—Ἡ χαριτωμένη ἡ Μανόν—Καὶ μυστικὸς ἀστυνόμος ! Τὴν σίτευε γιὰ τὸ Πάσχα

Τὰ θύματα τοῦ Λανδρῦ

Ἡ δὶς Ἀντρὲ Μπαμπελαί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Ἕνας ἄγνωστος γνωστὸς» «Ξαγριωμένος δράκοντας» «Ἀπογοητευμένος Νικητὴς» «Χαμένο πουλάκι» «Πολικὸς Ἀστὴρ» «Τριφύλλι» «Ἀκοίμητο Λιοντάρι» «Σᾶς γλυκοφιλῶ» «Δὸν Καῖσαρ τοῦ Μπαζὰν» «Diableteau d'Amalias». «Μαύρη Λούκισσα» «Μαυρισμένη Καρδιά».

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Θ. Γ. Δ. — Ἐνταῦθα. Ἐκτιμῶ τὴν εἰλικρίνειαν σας. «Ἔχετε μεγάλην λογικοφάνειαν καὶ τὸ μυαλό σας, δὲν ξεύρω ὑπὸ ποίαν ἐπήρειαν, ἔχει συνηθίσῃ ν' ἀνατρέχῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀφορμήν, χωρὶς νὰ παραπλανᾶται εἰς μὴ σκέψεις ἀνταποκρινομένας πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα. Τὸ παρελθὸν σας δὲν εἶνε ὅπως σεῖς θὰ τὸ ἠθέλατε. Εἶσθε ἄξιος καλλιτέρας τύχης, ἔχετε ἀρκετὴν θέλησιν καὶ κρίσιν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων τὸ μέλλον σας θὰ γίνῃ καλλίτερον τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος.

Τύποις Ἀθανασίου Δεληγιάννη—Ἀθῆναι